

Gheorghe Văduva

COLȚUL MEU DE FRIG

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2017

Frigului din dogoarea inimii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VĂDUVA, GHEORGHE

Colțul meu de frig / Gheorghe Văduva - București:
Societatea Scriitorilor Militari, 2017

ISBN 978-606-15-8998-9

821.135.1-1

GHEORGHE VĂDUVA

COLȚUL MEU DE FRIG
Versuri

**Societatea Scriitorilor Militari,
București 2017**

DE ACELAȘI AUTOR

1. *Între două toamne*, roman, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte*, roman, Editura Militară, București, 1985
3. *Nucul și via*, roman, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor*, roman, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii*, roman, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină*, roman, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin*, roman, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri*, roman, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei*, roman, Editura CTEA, 2008
10. *Ultimul amurg*, București, 2015, <http://gheorghevaduva.ro/Proza/Ultimul%20amurg.pdf>
11. *Se caută un Sisif*, editoriale, București, 2016, <http://gheorghevaduva.ro/Proza/Sisif.pdf>
12. *Zidire de fum*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
13. *Amurguri pe rug*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
14. *Sufletul ochilor*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
15. *Ancore pe gând*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013
16. *Ochii toamnei*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2015, <http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Ochii%20toamnei.pdf>

ÎNFRIGURARE....

*Pământu-n noi se va răci cândva,
Iar soarele va fi un bolovan
Ce va pluti pe-al cerului tavan
Ca orice corp murit pe undeva.*

*E drept, un bolovan ceva mai mare
Ca Terra, cam de-un miliard de ori
Cum se întâmplă-n viață uneori
Când rațiunea trece-n hibernare.*

*Ce-n timp există merită să piară,
Așa-i mereu și pe pământ și-n cer,
Nu-i nici banal, dar nici un grav mister;
Nici vreun parfum extras din apă chioară.*

*E chiar firesc să mergem înainte,
Să ne golim de orice conținut,
De care-n viața asta ne-am umplut
Ca limba de simboluri și cuvinte.*

*S-ajungem la o formă ideală –
Eidetica ne spune când și cum –,
Uitând de foc, de vatră și de fum
Și progresând în lumea virtuală.*

*Vom fi esențe scoase din cuptoare,
Având frecvența marilor lumini,
Sau doar răceala sfinților creștini
Ce reîngheață apa la izvoare.*

*Înghețu-nseamnă zero entropie,
Sau jar care se stinge sus, pe cer;
Vom trece astfel din foc sacru-n ger
Ca Soarele-ntr-o altă galaxie...*

*Ne vom răci cu toții fără Soare,
Vom fi pe lume zero absolut,
O frază rece-ntr-un anacolut
Sau rug stelar cuprins de-înfrigurare.*

*De-aceea eu încerc să-mi precâștig,
Pe-un strop de soare, colțul meu de frig.*

*București,
06 septembrie 2016*

A FI, A NU FI..

„A fi” și „a nu fi” nu-s vreo scofală,
Nici vreun prea-prea și nici vreun foarte-foarte,
Ci doar acel cuvânt ce se împarte
Cum se împarte-n lume vorba goală.

„A fi” e azi pe rol de sfinte grații,
Ales ca semn cules de nemurire,
Ce-și ia eternitatea din vorbire,
Și sensul din adânci considerații.

Cuvântu-i, azi, mult mai fluid ca Gândul,
Deși-i aici, el e, de fapt, departe,
Acolo unde totul se împarte
În ce vrea el și-n ce nu vrea pământul.

Căci el slujește Cerul nu Pământul –
Pământu-l calci, la ceruri te închini –,
Chiar dacă iarba crește-n mărăcini,
Acolo, Sus, a fost, întâi, Cuvântul...

Cuvântul ce se spune, când se spune,
Cuvântul ce se trece-n fapte rare,
Cuvântul ce apare, când dispare,
Cuvântul ce răsare, când apune,

Cuvântul care plânge, când iubește,
Cuvântul care este, când nu este,
Cuvântul ce se trece-ntr-o poveste,
Cuvântul care tace, când vorbește...

*Cuvântu-i, azi, mai prețios ca vântul,
Cu el se fac și se desfac de toate,
Cătușele-i vorbesc de libertate
Și-n libertate, moare, azi, Pământul*

*București,
25 martie 2016*

ALBUMIȚA DELTEI

*Undeva, în Deltă, pe un grind de soare,
Crește-o Albumiță, care-așa-și spune,
Chiar așa o cheamă, are acest nume,
Floare dintr-o piatră, piatră dintr-o floare.*

*A-nflorit devreme, sus, în Bucovina,
Unde cântă cucul pe-un altar de piatră,
Unde focul arde ca un dor pe vatră,
Unde-n ochi privește, printre flori, lumina...*

*Aici, jos, la Tulcea, unde-a prins-o viața,
A-nflorit în nuferi și-n tot ce-nflorește...
Floarea-i de-acasă-n ochii ei zâmbeste
Ca un vânt ce bate-n frunze dimineața.*

*...Viața nu-i ușoară, au lovit-o-n frunte,
Prăbușiri de stâncă, plâns și gânduri triste,
Pe sub care viața-i greu să mai reziste,
Chiar de-i floare rară-n lumea ei, pe munte...*

*Dar o Albumiță-i ca o stea polară,
Ea rămâne floare simplă, luminoasă,
Ce-nflorește-oriunde, ca la ea acasă
Sus, pe cerul nopții, vie, solitară...*

*Nu știi cum de face de-i așa frumoasă,
Cum își poartă pașii, cum își ia lumina,*

*Cum își înflorește-n ochii ei grădina,
Și cum strălucește-n pragul ei, acasă,*

*Cum își arde viața în atâtea doruri,
Cum comprimă timpul între verbe rare,
Cum de reușește să rămână floare,
Cum își poartă visul în atâtea zboruri.*

*Cum înfruntă greul, cum de e cochetă,
Cum zâmbește iernii-n rochii de mătase,
Cum e profesoară, cum pe ii se coase,
Cum rămâne, Doamne, nobilă, discretă.*

*Știu că Albumița este-o luptătoare,
Mamă și soție, clipă și durată,
Cum a fost să fie, cum a fost lăsată,
Fiindcă Floarea Stâncii este-un colț de soare.*

*București,
01 martie 2016*

AM CE N-AM...

*N-am pierdut vreun talisman,
Nici ce n-am avut vreodată,
Fiindcă-n arca-mi eșuată,
Am ce n-am și n-am ce am.*

*Tot ce am e-un nor de fum,
Tot ce n-am e-un strop de zare,
Într-o vreme schimbătoare,
Cu parfum și colb pe drum.*

*Prafu-n ochi este noroi,
Gând la gând înseamnă apă
Pe-un ogor uitat de săpă,
Dar săpat profund în noi.*

*Mă întorc într-un alt veac,
Ca o apă la izvoare,
Ca parfumul la o floare,
Ca o rană într-un leac.*

*Văd ce văd, văd ce-am văzut
Prin luminile proscrise
Și mă-nchid în porți închise
Ca trecutu-n ce-a trecut.*

*Când mergeam desculț pe nori,
Călător spre-o stea polară
Eram vară-n miez de vară,
Eram casă-n căpriori...*

*Eu prea-plin golit de Eu,
Curs de-o apă curgătoare,
Care urcă-ncet spre mare...,
Alpinist pe-un curcubeu.*

*Eul meu e Eul meu
Exilat din exilare,
Și închis în lumea mare
Ca un hoț, ca un trofeu.*

*Am din nou tot ce n-aveam,
Nici pe nori și nici pe soare,
Nici pe-o umbră zburătoare,
Nici pe-o pată din tavan.*

*Pierd mereu ce n-am pierdut
Și găsesc ce nu-mi lipsește,
Într-un gând ce se gândește
În ce-a fost, în ce-a trecut.*

*Cred din nou în ce-am crezut,
În ce n-am, în ce-am pierdut.*

*București,
05 ianuarie 2016*

ARCĂ PENTRU IARNĂ...

*N-am nicio arcă pentru mine,
Să mă salvez din fluviul vremii,
Care îngheață-n focul iernii
Ca vorba goală-n pagini pline.*

*Un fluviu-n verb ce evadează
În ploile de pe planetă,
Precum o coadă de cometă
Într-un nesomn care-o visează...*

*Voi retrăi pe rug Potopul
Din galaxiile ploioase
Și-n naufragiul pe angoase,
Voi face-n gând autostopul...*

*...De sus, din piscul de cuvinte,
Care-a-nghețat demult pe ape,
Mă rog la verbe să mă scape
De adevărul care minte.*

*Nu știi de-i soare sau de-i ceață,
De sunt Acum sau Altădată,
Minciuna de-i adevărată,
De-n moarte mai există viață,*

*De-s munte sau adânc de mare,
De sunt ghețar sau uscăciune,
Prostie sau înțelepciune,
De capul meu are picioare...*

...N-am nicio arcă la-îndemână,
Pe cer plutesc portavioane,
Pe gând aleargă uragane
Picioarele țin loc de mână...,

Un Eu se crede lucru-n sine,
Un lucru-n sine – ființare,
Amurgul – răsărit de soare
Și soarele – pustiu de bine...

E nor la mine-n Galaxie...,
Și fluviul a secat în ploaie,
Va fi furtună-n mușuroaie
Și avalanșă în câmpie...

Dar iarna mea e doar furtună,
Prin biți de verbe virusate,
De-atâtea lumi amestecate,
În arca zborului spre brumă...

...M-am îniernat demult în gânduri,
Pe-atâtea drumuri neștiute,
Prin arondări, cândva cusute,
Cu vorba ninsă printre rânduri.

Dar iarna nu-i un cap de țară,
Ci doar un dor de primăvară.

București,
3 martie 2016

ATÂT DE MULT...

*Să mă lăsați să mor normal,
Când mi-o fi vremea de murit,
Pe-un dor de ulm înmugurit,
Pe-un nuc, în vie, sus, pe deal.*

*Să mă lăsați să mor normal,
Ca florile când trec în fruct,
Ca verbul ce-n alt verb s-a rupt,
Sau ca un val ajuns la mal.*

*Să mă lăsați să mor frumos,
Cum moare frunza pe poteci
Și pașii duși, când nu mai treci
Pe unde-ai mers cândva pe jos.*

*Să mă lăsați să-mi re-privesc,
Privirile ce nu s-au stins
Și roua care-n zori s-a nins
Pe florile ce re-ñfloresc,*

*Să le vorbesc, să le sărut
Și să le ud cu lacrimi seci,
Să-mi fac din ele loc de veci
Și-un timp prezent din cel trecut.*

*Să mă lăsați să fiu tot eu,
În ce-am rămas, în ce-am trecut,
În ce-am pierdut, în ce-am avut,
În sinea mea, în crezul meu.*

*Să fiu, așa cum sunt acum,
Un loc comun, un fapt normal,
Un val ce-n val rămâne val,
Un drum ce-n drum rămâne drum,*

*Un crez mărunț, un cer prea-plin,
Și-atât de mult din ce-i puțin!*

*București,
26 februarie 2016*

CÂND URCAREA NU ÎNVAȚĂ SĂ COBOARE...

*De ești aici, și nu pe-o altă stea,
Un fel de clipă-n mii de constelații,
Un spațiu fără spațiu între spații,
E fiindcă Terra încă te mai vrea.*

*Te ține strâns la pieptul ei de lut
Și te-învelește noaptea, c-o năframă,
Cu viața ei, cu ochii ei de mamă,
Din care, într-o doară, te-ai născut...*

*Dar tu, pândar, vei fi mereu ce-ți ești:
Un ins cu ochii priponiți de stele,
Cu gând la luminițele din ele,
Atent mereu la ceea ce-ți dorești.*

*Sau, și mai mult, o tolă cu povești,
Cărată pe o scară dezmembrată,
S-ajungi prin ea ce n-ai fost niciodată:
Ce n-ai uitat, ce nu-ți mai amintești.*

*Ești rimă șchioapă-ntr-un picior de vers,
Noroi pe ochi, un stol de bălți în frunte,
Biped ce stă viclean pe două puncte,
În spațiul dintre gând și Univers.*

*Vizibil ca un click pe-un monitor,
Ești ascuțit ca un tăiș de bardă,
Dar Terra lumii încă te mai rabdă
Cum rabdă norul norul lui din nor.*

*Trăiești urât, dar te găsești frumos,
Ești mult prea orb ca să-ți mai vezi vederea,
Și mult prea tu să-ți înțelegi căderea,
De-aceea, Sus înseamnă-n tine Jos.*

*Dar ai să cazii, de ai suit cândva,
La vremea dintr-o vreme de suire,
Pe-o scară fără locuri de oprire,
Ce duce sau te duce undeva...*

*Căci tu, biped prea plin de-atâta gol,
Te crezi Adânc cu drept de Înălțare,
Dar n-ai trecut prin nicio suitoare,
Ești doar în cer o groapă cu nămol.*

*Acolo, sus, pe-un maldăr de comori,
Te vezi în rai, cu faimă și putere,
Dar te trezești în clipa de cădere,
Căci n-ai urcat cu gândul să cobori.*

*Acela care-învață doar urcare
Nu știe niciodată să coboare.*

*București,
05 martie 2016*

CEL CE VINE, CEL CE PLEACĂ...

*Cel ce vine-i cel ce pleacă,
Cel ce apare și dispare,
Ca o apă salvatoare
Într-un râu care se-îneacă...*

*Cel ce pleacă rar revine,
Cel ce vine rar mai pleacă,
Cel ce trece o să-și treacă,
Ieri-ul lui, din azi, spre mâine.*

*Cel ce pleacă e plecare,
Cel ce vine e venire,
Cel ce doarme-i adormire,
Clipa-i clipă clipitoare.*

*Cel ce-i oful ce oftează,
Nu se știe de ce-o face,
Când vorbește, de fapt, tace
Și când tace meditează.*

*Toți avem în noi de toate,
Și venire și plecare,
Și-amintire și uitare,
Și târâș și mers pe coate.*

*Totul pare o-întâmplare
Sau un plan din altă parte,
De aici sau de departe,
De pe Lună, de pe Soare,*

*Dintr-un gând, dintr-o chemare,
Din ce-a fost, din ce-o să fie,
Din vreun strop de veșnicie,
Din vreo vorbă umblătoare.*

*Fiecare-i fiecare –
El ca el și tu ca tine,
Ei ca Ei și eu ca mine –,
De-s venire, de-s plecare.*

*Suntem parte dintr-o parte
Și fînțare din fînțare,
Suntem soare dintr-un Soare
Și aproape din departe...*

*...Dar din toate astea, Sfinte,
Ce-nțelege-un om ca omul,
Care vede-n fructe pomul
Și-n cuvântul său cuvinte?*

București, 01 martie 2016

COLȚUL MEU DE FRIG

*N-am nicio clipă gândul brav că sunt căzut din Soare,
Mi-ar fi prea frig aici, la margine de Galaxie,
Și mult prea cald în fiordul dintr-o inimă pustie,
Cu ghețuri seci și-un vânt care tot bate din picioare.*

*N-am nici vreo eră caldă din maldărul de ere la-îndemână –
Sunt toate pentru cei ce-ajung mereu vătafi de ceruri –,
Nici ere de cristal ce-aduc în lume foc și geruri,
Ci doar un colț de of ce-n gând pe toate le îngână.*

*Ce-i azi nu-i ieri, nici mâine, nici poimâine, nici vreodată,
Există doar ce vor ajunșii-n cer să mai existe,
Căci Dumnezeu lor cu ei se-înnoadă-n acatiste,
Pe cerul unde gândul nu ajunge niciodată.*

*Mă simt acolo unde nu am voie la simțire,
Nici la vreun crez, nici la vreun gând, nici la vreo frază,
Și nici măcar la somnul care, noaptea,-n somn visează,
La clipa lui de văz-nevăz din faza de orbire.*

*Căci orbii n-au nimic din ce există-n lumea mare,
Ei sunt un fel de morți ce acoperă pământul,
Cu drept la drept nedrept și la slujit sau nu Cuvântul,
La nevăzut, la ne-înțeles, la ger, la drob de sare.*

*Ei au murit demult, de-aceea sunt eternitate,
Monade cu scaieți pliviți de semanteme grele,
Prin care urlă noaptea zorii puși pe ploii rebele,
Acoperiți cu nori de Turnul Babel din cetate.*

*N-am drept la gând și nu știu ce m-așteaptă,
Doar legile-s făcute numai pentru nedreptate,
Dreptățile-s, de jure, toate, astăzi, condamnate,
Căci robul nu e rob decât în lumea cea nedreaptă.*

*Nu pot să trec din cel ce sunt în fila următoare,
Acolo-i altă lume și o altă Galaxie,
C-un alt sistem pe dos de-a fi ce este-n ce-o să fie,
C-un ger pe-un rug stelar și c-un ghețar produs de Soare.*

*Aici, la noi, în colțul meu de frig și de căldură,
Cu cer și cu pământ, cu hoți și cu treziri furate,
Cu nori striviți de nori, cu case vechi și dărâmate,
Sunt lemn tăcut și trist, ce arde, tace, și îndură.*

*Voi fi aici, soldat etern, la mine în cetate,
În viața mea, în Eul meu, în vorba mea durată,
În casa mea cu dor de-ai mei, cu prispă și corlată,
În tot ce-înseamnă Soare, Viață, Oameni, Libertate*

*București,
07 martie 2016*

CONTRAST

*La capătul speranței, începe disperarea,
La capătul răbdării, apune steaua sorții,
La capătul luminii, coboară bezna nopții,
Și-apare, sclipitor, din ceață, luminarea.*

*Pe frunți, ard curcubeie aprinse-n Niagare,
În minți, coboară fluturi cu aripi aburinde,
Pe rugurile stinse, apa mărilor se-aprinde
Și zorii se strămută în apus de soare.*

*De-aceea, ziua bună se transformă-n noapte
Și noaptea-și doarme înspre ziuă-n vise somnul,
Tovarășul apune, când răsare Domnul,
Și gândurile lumii-și scriu pe frunte: fapte.*

*Abstractul face-apel urgent la concretețe,
Concretul stă la rând, în forme virtuale,
Cuvintele alese-s cele uzuale,
Iar bolmojeala e, de fapt, acuratețe.*

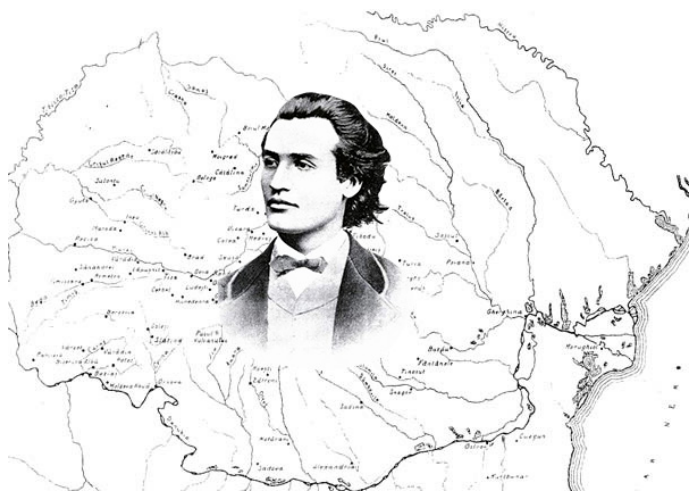
*Se bat, intens, pe cerul sfânt, în rugi, sihaștrii,
Coboară în adâncuri albe alpiniștii,
Pe egoism se ceartă, teferi, altruiștii
Și se privesc, în incolor, doi ochi albaștrii.*

*În lipsa umbrei, soarele a ars de soare,
Cuvintele se plâng la nori de insolații,
Deșertul cere-un nou panel de inundații,
Iar Marea Neagră nu renunță la culoare.*

*Mă-închid și eu în ochiul meu de libertate,
Scriu cu un tanc pe cerul ușii: Stop eliberare!
Rog mâinile să-și ceară dreptul la picioare,
Și-adorm târziu, pe-un dor, în turnu-mi din cetate.*

*Acolo, sus, pe cerul prins de metereze,
Aștept ca noaptea-n noapte să mă lumineze.*

*București,
10 martie 2016*

DACIA ROMÂNĂ

*N-a încetat să vadă, peste dealuri, dealul
Și, peste ape-nvolburate, apa,
Prin palmele bătătorite, sapa,
Și-n spațiul românesc, Moldova și Ardealul.*

*În scrisul lui, un strigăt ca un val răsună:
Cultura, limba, sufletul și dorul,
Trecutul, viitorul și poporul
Și cerul românesc din Dacia străbună.*

*Durând nemărginiri, s-a mărginit la țară,
S-a prins în foc cu Dacii și Carpații
Și-a încercat s-adune-n vatră frații,
Damnați să fie robi acasă și afară.*

*A fost poet și jurnalist, a fost de toate,
A scris cât un ocean de diamante
Și-a generat acele voci brizante
Care-au putut atunci ce astăzi nu se poate.*

*A scris despre tocmeli, de legi, de impostură,
De bieții lui țărani ce n-aveau parte
La țară, la dreptate și la moarte,
De cei ce n-au ce au, de cei ce tac și-ndură,*

*De cei ce n-au în ei puterea să asculte
Tăcerea grea a stâlpilor de țară,
Striviți de ei, de șefii lor de-afară,
De cei care nu știu, de cei ce știu prea multe,*

*De cei care slujesc, prin legi, puteri străine
Și nu-nțeleg că țara le e casă
Chiar și atunci când greul greu apasă,
Făcând, cu voia lor, în azi, un rău de mâine.*

*Dar n-a-ncetat atunci să fie steag iubirii,
Un Eminescu, mai presus de vreme,
De sine, de probleme, de dileme,
Care-a durat, pe rug, speranța întregirii:*

*O Dacia-n secret, o mână-n altă mână,
Un har ce-n inimi încă mai persistă,
Un neam ce tace,-ndură, dar există,
În spațiul de demult, în Dacia Română,*

*București,
15 ianuarie 2016*

DE CE SUNTEM AȘA?!

*De ce suntem atât de pro-atlantici?
De ce suntem atâta de sărmani,
cum au fost ieri, aici, dacii romani
și-urmașii lor de azi atât de antici?*

*De ce tot acceptăm ce ne spun alții,
cu tonul lor de prinț zeflemitor,
de cum par ei acolo-n țara lor:
un fel de Dumnezei ai altor nații?*

*Când noi n-avem nevoie de alt soare,
nici să lucrăm la alții pe moșie,
când țara noastră-înseamnă bogăție,
de ce ne facem zdrențe migratoare?!*

*De ce nu plângem, ci ne râdem plânsul,
când nici acela nu mai e al nostru,
ci țintă predilectă-n ochi de monstru,
ce vede doar ce-i pradă pentru dânsul?*

*Nu știi de ce, dar neștiutul doare,
când te comporți mereu ca un cățel,
din taur, fiind convins că ești vițel
și din stejar, o plantă târâtoare...*

*Ar fi de-ajuns să bați cu pumnul-n masă,
să tai aripa morilor de vânt,
să dai frâu liber sevei din pământ,
ca să te simți din nou, la tine-acasă,*

*stăpân pe frunza care-ți cântă via,
pe lanul care-ți murmură câmpia,
pe osul care-ți apără moșia,
pe țara care-ți umple bucuria
și care se mai cheamă ROMÂNIA...*

*Dar toate astea n-or mai exista,
de nu-înțelegi c-aici e țara ta.*

*București,
16 iulie 2016*

DINCOLO DE GEAM...

*Din marginea zării, mi-am luat primul dor de plecare,
În dorul de ducă, mi-am nins primul lucru dorit
Și-n fuga de umbre, pe rugul din mine-au pierit
Chemările umbrei și raza umbrită de soare.*

*Am fost doar o clipă tentat să mă duc unde-i bine,
De-o viață întreagă, când plec, ajung unde-i rău,
Pe vârful de munte se cască din hăuri tot hău
Și piatra se cațără aspru pe piatra din mine.*

*Îmi pun la-ncercare răbdarea de-a crede-n răbdare,
Dar sunt de o viață damnat să n-o fac,
Cuvântul se pierde adesea prin vorbe ce tac
Și tot ce-i ne-noapte prin noaptea din mine dispare.*

*Aștept să se facă din noapte, prin noapte, lumină
Și-n zarea ce umple-nserarea c-o coamă de deal,
Să caut în mine ecoul din spuma de val
Și zarea tăcută s-o murmur c-o clipă senină.*

*Fac tot ce-i posibil s-ajung unde timpul nu pleacă
Și noaptea s-o caut în roua ce cade în zori,
Seninu-i în oameni nevoia de-a crede în nori
Și-n mări nesfârșite ce-n clipe secate se-îneacă.*

*Mi-e dor de plecare, de gândul ce vine când pleacă,
De dorul de zare ce-n dorul de-acasă să-mi treacă.*

București, 22 ianuarie 2016

DREPT LA DREPT

*Dreptul are drept la stângul,
Stângul are drept la dreptul,
Dreptul-i drept cum este dreptul,
Chiar de pleci la drum cu stângul.*

*Dreptu-nseamnă-n drept, dreptate,
Iar dreptate-nseamnă drepturi,
Punct final pe-un cerc de certuri,
Sau non-drept la... non-dreptate.*

*Stângul-dreptu-s o sintagmă,
Unu-i ziuă, altu-i noapte,
Componente asamblate,
Într-un nou concept de plasmă.*

*Plasma-i unsă cu de toate,
Și-i total nepămâaneană,
Cum e preotu-n sutană
Când vorbește de păcate,*

*Cum e-n robă magistratul,
Ce condamnă la-închisoare,
Trilul de privighetoare,
Ce-a cântat nedrept cântatul...,*

*Cum e azi Legiuitorul,
Ce-n plen a votat o lege,
Despre dreptul de-a culege
De pe cer Cluegătorul...*

*Și o alta, de poveste,
Despre-un drept ce a-și face cruce,
Când ajunge la răscruce,
Și nu știe cine este.*

*Un amestec de simboluri,
Drumuri scurse-n alte drumuri,
Case prinse-n stâlpi de fumuri,
Goluri pline ochi de goluri...*

*Dreptu-i drept și viața-i viață,
Infinituri paralele,
Ce-și dorm somnul dintre ele,
Ca-nserarea-n dimineață.*

*Stângu-i drept, drept e și dreptul,
Ideatic și juridic,
Strict global și mioritic,
Precum prostul și-nțeleptul.*

*...Nu există interesul
De-a desprinde-un pas de altul,
Pentru drum contează-asfaltul,
Pentru interes doar... fesul...*

*Dreptul-i liber la cetate,
Dreptul drumului la sensuri,
Dreptul dreptului la drepturi,
Dreptul omului la... toate,*

*Dreptul sacru la dreptate,
Dreptul gol, la nedreptate.*

București, 12 martie 2016

EXTREMELE SE-ADUNĂ ÎN ESENȚE...

*Maxima-i, în fond, minimizare,
Negarea renegată-i afirmare,
Lumina, prin contrast, e-întunecare
Și-întunecarea nopții-i luminare...*

*„A fi” înseamnă-n lume existență,
„A ști” e-un atestat de competență,
„A nu mai fi” înseamnă absentare,
„A nu mai ști” înseamnă degradare.*

*„A fi viteaz” nu-înseamnă-a nu-ți fi frică,
Cel ce-a căzut pe jos se și ridică...
„A fi corect” nu-i permanență-n în viață,
Iar seara nu-i, pe Terra, dimineață.*

*A fi deștept nu cere minte multă,
Ci doar s-auzi când altul nu te-ascultă,
Să-ți vezi, în nevăzut, doar interesul,
Din ne-nțeles, să-ți iei doar înțelesul.*

*Iubirea nu-i un antidot la ură,
Nici să zâmbești, când altul te înjură,
A fi aproape-înseamnă-a fi departe,
Când sinele de sine te desparte,*

*Ce-i doar perfect nu e perfecțiune,
Ce e-înțelept nu-nseamnă-înțelepciune,
Înțelepciunea este-n gând o stare
Ce-aduce aproape orice depărtare.*

*Venirea-nseamnă-n orice om plecare,
O seară-ncepe-n răsărit de soare
Și-atunci când steaua nopții-n zi apune.
Răsare-n altă parte-un început de lume.*

*Neființa ființei cere ființare,
Adâncul presupune înălțare,
Neomu-i definit pe omenie,
Iubirea, pe o inimă pustie.*

*Credința-i o speranță de mai bine,
Iar binele, un rău lipsit de sine,
Putința e voința de putere,
Voința e puterea din tăcere.*

*Dar toate astea n-au vreo importanță,
Când le așezi de-a valma-într-o balanță.
Contrastele mereu se egalează,
Iar ce-i pe loc, de fapt, se deplasează.*

*Extremele se-adună în esențe,
Valorile, în marile absențe.*

*București,
15 martie 2016*

EU N-AM NIMIC DIN MINE LA-NDEMÂNĂ...

*Eu n-am nimic din mine la-ndemână,
Nu știi ce-mi sunt, ce-am fost sau ce nu-mi sunt,
De gându-mi este verde sau cărunț,
Dar ce-i trecut nu poate să-mi rămână.*

*Mă trec și eu ca timpul care vine
Și nu-mi știu viața, astăzi, pe de rost,
Știu doar că sunt ce sunt, nu ce-am mai fost,
Și ce-a rămas din mine pentru mine:*

*Un gând, un strop de loc, o amintire,
Un fapt trecut, o dâră de parfum,
Un dor mărunt, o margine de drum,
O clipă fericită de iubire...*

*Nu sunt vulcan, nici clopot, nici lumină
Și nici măcar un stâlp de felinar,
Pe-un bulevard cu frunze de arțar,
Căzute pe o toamnă de rugină...*

*Sunt ce-am ajuns din ce-am trăit o viață,
Ce-a fost și ce mai poate fi un nor,
Care-a trecut, ca pasărea în zbor,
Din zi-n amurg, din noapte-n dimineață.*

*Sunt Eul meu, un Eu care-mi vorbește,
Un Sine ce există prin tumult,
Un Azi ce-și are rostul în Demult,
Un Gând, cândva uituc, ce-și amintește...*

*Eu n-am nimic din mine pentru mine,
Nici pentru alții nu mai am vreun har,
Trăiesc în ce apun, în ce răsar,
Și-mi curge viața printre rău și bine.*

*Sunt un Sisif cu mâini încătușate,
Am de cărat o piatră și-un cuvânt,
De pus un drob de umbre pe Pământ
Și-un turn blindat de verbe-ntr-o cetate.*

*București,
25 martie 2016*

FOC ȘI SCRUM...

*De-i gând sau margine de drum,
Castel sau apă distilată,
Aici, acum sau niciodată,
Tot ce e foc devine scrum.*

*Chiar dacă focu-i vorbă caldă
În vorba cerului din gând,
În fiecare om de rând,
Așteaptă-un foc ce vrea să ardă.*

*Un foc pe-un murmur de tăciune
De undeva, din Univers,
Care se face-n viață vers
Și-n gând un rug de-nțelepciune.*

*Din foc se naște-n viață gândul,
Căci focu-i sacru-n om și-n gând,
Cum este ordinea în rând,
Cum este în țaran pământul.*

*Matricea focului e-n soare,
Modelul focului e-n noi,
Modelul ploilor e-n ploi
Ce ard în apa din izvoare.*

*Prin ploi, se scurg în lacrimi norii,
Izvoru-i plânsul din pământ,
Copacu-și trece frunza-n vânt
Pământu-și spală-n rouă zorii.*

*Și-aprinde roata-n ea norocul,
Nimic din noi nu-i ignifug
Ne ard tăcerile pe rug,
Iar focu-și arde-n flăcări focul.*

*De-atâta mers, m-am făcut drum,
De-atât foc, m-am făcut fum,
De-atâta rug, m-am făcut scrum.*

*București,
14 martie 2016*

LIBERTATE LIBERTĂȚII...

*Vrem deplină libertate!
Strigă greierii frustrați,
Noi cântăm, prin nopți, uitați,
N-avem porți, n-avem cetate.*

*Libertate libertății,
Fără cer, fără pământ,
Fără gând, fără cuvânt!
Strigă-n agore poezii.*

*Să fugim de orice temă,
Să ieșim din orice sens,
Din deplin, din univers,
Din prea sigur, din dilemă,*

*Din dactili, din anapești,
Din constrângeri, din nimic...,
Din ce-i mare, din ce-i mic,
Vrem doar scris fără... povești!*

*Fără titlu, fără nume,
Fără reguli, fără porți,
Fără zile, fără nopți,
Fără viață, fără lume!*

*...Lumea-i lume, vorbe-s multe,
Scrieți, fraților, ce vreți,
Ce doriți sau ce puteți,
Pentru ce-i ce vor s-asculte...*

*Plin prea-plin în vorba goală,
În ce spui, în ce nu spui,
În ce-i place nimănui,
Foc celest ce fierbe-n oală.*

*Gol prea gol de vorbe pline,
Dor ce virusează-un dor,
Nor ce poartă-n cer un nor,
Semantem pe gusturi fine...*

*E nevoie-n grai de verbe,
De adverb, de substantiv,
De dativ, de genitiv,
Și de-o minte care fierbe.*

*Și-n fiertura asta mare,
Fără sens, fără sfârșit,
Un poem e-un infinit,
Fără reguli, fără zare.*

*Liber plin de libertate,
Curcubeu rebel la cer,
Vânt cu platoșă de fier,
Adevăr fără dreptate.*

*Libertate-n libertate,
Drum deschis, fără reper,
Strict secret fără mister,
Cetățean fără cetate.*

*București,
09 ianuarie 2016*

LUCEAFĂRUL DIN ZORI...

*Luceafărul e Venus, un nume de femeie,
Nu știm de e ca focul sau doar o stea-idee,
Dar e frumos să-i simți departele aproape,
Când stelele se-aprind și ochii ard sub pleoape...*

*Pe cer domnesc în voie Soarele și Luna,
Se zice că sunt frați, dar se separă-ntr-una,
Căci Soare-nseamnă zi, iar lună-nseamnă noapte,
Luceafăru-i prea sus și stelele-s departe...*

*Și chiar de nu-i așa – Luceafăru-i planetă –,
Se spune c-ar fi fost, cândva, demult, cometă,
Iar trena ei sublimă, în sloiuri alb-albastre,
A fost furată-odată de polii Terrei noastre.*

*Nu știm de-a fost o luptă sau doar o întâmplare
Ca tot ce se petrece de-atâta timp sub soare...
În zori, pe cer, sub Terra, luceafărul de seară
Ajunge-n dimineață, ca visul lui de vară...*

*...Și a tăcut o vreme, căci vraja sa de gheață,
Ar fi aprins lumina pe-un dor de dimineață.
Iar sus, în Nordul rece, clipește-o stea polară.
Când Crucea dinspre Sud se-închină-a patra oară.*

*Ea, Venus e zeița din noi a frumuseții,
Lumina dinspre soare din pragul dimineții,
Sau poate doar o rază ce-adoarme-n zori pe zare,
Când stelele apun și Soarele tresare...*

*Ce-nseamnă toate astea, nici Venus n-o mai știe,
Pe lume sunt de toate, c-așa-i firesc să fie...
Ce-nseamnă-o stea în noapte, când noapte-nseamnă stele,
Iar ziua mai păstrează doar una dintre ele?*

*Demult, demult, când Venus era o stea senină,
Pământul a-închis Luna și Soarele-n lumină.*

*București,
23 februarie 2016*

NE VOM CĂRA ÎN NOI MORMÂNTUL...

*... Vom fi din nou fără pământ și țară,
pământul nostru va fi iar la alții,
i-om slugări, supuși, prin generații,
și vom fi iarăși dați pe ușă-afară...*

*... Ne pleacă din morminte-n haos morții,
iar cei ce-s vii își sapă-n ei mormântul,
când cei străini le fură iar pământul
și le dărâmă casa-n fața porții.*

*Îl iau cu ei pe unde-i duce viața,
tot rătăcind prin brava Europă,
ajunsă ca o urbe interlopă,
ce vinde pe pe-ntuneric dimineața.*

*De vom muri, scăpăm de o povară –
murirea e mai scumpă ca trăirea –,
mormântul e ca viața, ca iubirea,
ca dorul și ca dragostea de țară.*

*Dar, ce-i mai rău, ne mor pe rug țărani,
cei ce-au zidit cu viața lor moșia
și-o țară ce se cheamă România,
din care se înfruptă azi golanii.*

*Pe seama lor și-n locul lor, străinii,
imuni la vatra noastră strămoșească,
cu limba lor de vreascuri și de iască,
dictează-nfometare-n țara pâinii.*

*Sunt peste tot, se-ntind ca o leșie,
în ei, în noi, în inimi, în cuvinte,
în cer, în gând, ca un apus de minte,
din care ce răsare nu se știe...*

*Guvernele-s ca oile pierdute,
nu văd și nici n-aud cum urlă lupii,
dar vor s-alunge din albine stupii
și de pe soare petele... vândute.*

*Ne pleacă-n haos din morminte morții
și-n noi se stinge Eul care moare,
cum moare ziua în apus de soare
și raza de lumină-n ceața sorții.*

*Vom scoate pașaport pentru morminte
Și catalog-sicriu pentru cuvinte...*

*București,
12 februarie 2016*

MAXIM

*O maximă-i, în fond, minimizare,
Negarea ce-i negată-i afirmare,
Lumina, prin contrast, e-întunecare
Și-ntunecarea nopții-i luminare...*

*„A fi” înseamnă-n lume existență,
„A ști” e luat pe rol de competență,
„A nu mai fi” înseamnă absentare,
„A nu mai ști” înseamnă degradare.*

*A fi viteaz nu-nseamnă a nu-ți fi frică,
Dar cel căzut de jos se și ridică...
A fi corect nu e etern în viață,
Iar seara nu-i, pe lume, dimineață.*

*A fi deștept nu cere minte multă,
Ci doar s-auzi când altul nu te-ascultă,
Să-ți vezi, în nevăzut, doar interesul
Și-n ne-nțeles să pui doar înțelesul.*

*Iubirea nu-i un antidot la ură,
Nici să zâmbești când altul te înjură,
A fi aproape-nseamnă-a fi departe,
Când sinele de tine te desparte,*

*Ce-i doar perfect nu e perfecțiune,
Ce e-nțelept nu-nseamnă-nțelepciune,
Înțelepciunea este-n om o stare
Ce-aduce aproape orice depărtare.*

*Venirea-nseamnă-n lume și plecare,
Plecarea-ncepe-n răsărit de soare,
Și-atunci când steaua-n noi apune.
Răsare-n altă parte un început de lume.*

*București,
30 iunie 2016*

ORIZONT ȘI DEPĂRTARE...

*Noaptele par zile negre,
Zilele par nopți vopsite,
Printre stele adormite,
Pe fractali din părți întegre.*

*Zilele par nopți ușoare,
Noaptele par zile grele,
Aruncate-ntre zăbrele,
Pentru petele din soare.*

*Noaptea-i însă libertate
Pentru somn și pentru vise,
Pentru porți și uși închise,
Pentru gândul din cetate.*

*Ochii nu mai văd defecte,
Soarele nu mai orbește,
Vorba nu se mai vorbește,
Iar tăcerile-s perfecte.*

*Nu există soare-n noapte,
Și nici alb produs de soare,
Prin lumină și culoare,
Prin zăpezi din cer furate.*

*Foc în margini de pădure,
Ziua-i trudă, ostenire,
Om robit de omenire,
Cozi de lemn pentru secure...*

*Noaptea-i însă neculoare,
Negru pur și cer cu stele
Și tăcerea dintre ele,
Orizont și depărtare.*

*Stelele se văd doar noaptea,
Ziua-n ochii lor orbește
Și pe om îl înrobește,
Cum robește-ntregul partea.*

*Noaptea, ochii, gândul, viața
Devin lumi nemărginite,
Și iluzii infinite,
Cum se ajunge-n Cronos ața...*

*...Ziua trage-n zori cortina,
Peste noaptea-n nopți visată,
Peste liniștea uitată,
Și aprinde-n noi lumina...*

*București,
02 martie 2016*

PLÂNSUL CARE-ȘI RÂDE PLÂNSUL...

*A plâns odată-n răs un președinte...
și noi chiar l-am crezut că poate plânge,
cum plânge-un om când inima-i se frânge...,
dar nimeni n-a știut că-n plâns ne minte.*

*Actorul, într-o piesă, poate plânge,
căci el trăiește-un rol în care plânsul
e plâns normal și nu doar plâns ca râsul,
în care-un of prin lacrimă se scurge.*

*Ne-am spus că-i omenesc să lăcrimeze,
că-l doare și pe el, firească, durerea,
că plânsul poate-i este mângâierea,
când pierde-un camarad pe metereze...*

*Ne-am zis că-i mai sensibil, mai de-al nostru,
deși aici nu-încapе omenia;
politica, puterea și hoția
fac, împreună, plânsul răs de monstru.*

*Acel ales a murdărit și plânsul... –,
nu poți să plângi când inima te doare –,
căci plânsul ca derâdere-ți apare,
sau, și mai rău: ca plâns ce-și râde râsul.*

*Ei, cei aleși, au confiscat puterea,
culorile, cetatea, libertatea,
și-au transformat în haos plinătatea
și-n sforăit de îmbuibați durerea.*

*Au mângălit și cerul și pământul,
au înrobît în colb temeinicia,
din trupul țării și-au furat moșia
și-au transformat în necuvânt cuvântul...*

*...A rîs odată-n plîns un președinte
și n-am crezut că plînsul poate rîde,
cum rîde-n sânge inima de gâde
și vorba mincinoasă prin cuvinte.*

*Aleșii noștri-au mocirlit esența
și tot ce-înseamnă-n lume România
și-au ridicat, din spuza ei, moșia,
c-un nou blazon politic: delicvența.*

*Au ars pe rug valoarea din cuvinte,
rânjind un plîns politic care minte.*

*București,
15 februarie 2016*

RÂND

*Aștept la rând, dar rândul nu are-n sine rânduri,
Și le-a pierdut pe toate când a rămas pe gânduri.
De-aceea așteptarea-mi e fără așteptare,
Ca visul fără noapte, ca ziua fără soare.*

*Sunt singur, fără mine, cu mine-n depărtare,
Privesc cum suie cerul pe stele căzătoare,
E mare Universul și nu e vreo speranță
Ca gândul meu minuscul să aibă importanță.*

*Dar eu aștept cu rândul care-și respectă rândul,
Cum vorbele-și așteaptă, în graiul lor; Cuvântul,
Pe-o dungă de chindie din ziua care trece,
Prin soarele fierbinte stropit cu apă rece.*

*Aș vrea să fiu în Nord pe post de sloi de gheață,
Sau urs pe vreo banchiză, de ea cusut cu ață,
De-acolo, de departe, să mă-nfășor cu vise
Și-n gânduri solitare să bat la uși deschise.*

*Căci rând înseamnă-n lume mulțimi în așteptare,
Nu păsări exilate în ghețuri solitare,
Nici frunze ostenite de-atât cântat din frunze,
Nici cor de verbe sacre tocat mărunț din buze...*

COLȚUL MEU DE FRIG

*Aștept la rând cu rândul girat de gânduri bune,
C-un timp de umplutură, cu ochii de tăciune,
Să văd în alb doar negrul din colțul lui de vreme,
Și-n florile de gheață, amurguri de poeme.*

*București,
08 martie 2016*

TIMPUL N-ARE TIMP DE TIMPURI...

*Arde-n tot și curge-n toate,
În clepsidre ruginite
Și în gânduri ostenite,
Care-au dat cândva din coate.*

*Coatele s-au ros în coate,
De atâta rosătură
Și de lungă lor uzură
Printre noduri ne-înnodate.*

*Timpul n-are timp de timpuri,
E prea el și prea aproape,
De izvorul dintre ape
Care curge-n anotimpuri.*

*Timpul trece doar ca timpul,
Nu ca apa curgătoare,
Nu se-întoarce la izvoare,
Nu-și așteaptă, iarna, schimbul.*

*N-are țărături, nici durată,
Este-un vâsc lipit de viață,
Sloi de gheață-n sloi gheață,
Nu se-ascunde, nu se-arată.*

*Dar există-n ce există,
Ca nimic și ca esență...
N-are-n sine existență,
Dar în toate coexistă.*

*N-are umbre, n-are soare,
N-are turn, n-are cetate,
N-are gânduri necurate,
Nici oceane, nici izvoare.*

*Dar există în tot locul,
Ca un alt în alt în sine,
Și ca ploaia care ține
Să aprindă-n ploaie focul.*

*Este-n tot și-n fiecare
Ca o inimă ce bate,
Ca-nserarea care cade
Pe un soare ce răsare.*

*Timpu-n om e fințare
Și în piatră împietrire,
În credință-i mântuire
Și-n lumină, luminare.*

*Timpu-n timp e veșnicire,
În clepsidre-i măsurare,
În găsire, căutare
Și în viață, viețuire.*

*București,
04 martie 2016*

TOTDEAUNA ZI-LUMINĂ

*E poate nedrept să existe doar o zi a femeii,
Însăși ea, Femeia, este ziua cea mai luminoasă,
În gând, în viață și în soartă, pe stradă și acasă,
Când toamna bate-n geamul iernii, când se-nfrunzesc
ghioceii.*

*Oriunde ea răsare, se înflorește dimineața,
Din ochii ei ca zarea, din trupul ei frumos ca gândul,
Atunci când ești departe și-n dor de ea te plânge vântul,
Când trece peste toate, cu pasul ei real, ca viața.*

*Căci ea, Femeia, cerul nostru, înseamnă-nseninare,
Chiar dacă-n ea sunt nori de ploaie și-n viață-i-s uragane,
Prin ochii ei ca zarea, dispar furtunile-n oceane,
Cu ea începe lumea, în Universul ei e soare.*

*Femeia este, de când viața, floarea noastră din grădină,
Și grădina dintr-o floare-n care viața înflorește,
Ea înseamnă-n lumea asta clipa care ne-nsorește,
Ea, Femeia, -n viața lumii, totdeauna-i zi-n lumină.*

*București,
08 martie 2016*

MĂRȚIȘOR PENTRU OCHII MEI...

*Ochii mei sunt ochii mei,
Și când văd, și când nu văd,
Și când uit, și când revăd
Ce-am văzut mereu cu ei.*

*Ochii mei sunt cerul meu,
Un imens, un infinit,
Ce-am visat, ce-am prețuit,
Când luptam, când mi-a fost greu.*

*Ochii mei sunt lumea mea,
Cea de dincolo de ei,
Cea din zbor de porumbei,
Cea trimisă sus, pe-o stea,*

*Cea din mine, cea din ei,
Cea din suflet, cea din dor,
Cea de-acasă, din izvor,
Cea din pașii lor și-ai mei.*

*Ochii mei sunt dorul meu
De iubirea mea de zbor,
Ei mă-nalță, sus, pe-un nor,
Alpinist pe un panseu.*

*Ochii mei sunt luminați,
De-atâta privit pe cer,
De atât de mult mister,
Pentru care-au fost creați.*

*Câteodată, ostenesc,
De nevăzul greu din noi
Și de lacrimi de noroi,
Care-n noapte îi orbesc...*

*Ochii mei n-au alt destin,
Decât văzul meu și-al lor;
Decât apa de izvor,
Când, prin ochii lor, suspin.*

*Uneori, în nori se strâng,
Când văd sufletu-mi rănit
De atât de mult privit,
Și, prin lacrimi calde, plâng.*

*Ochii mei sunt gândul meu,
Cel dintâi și cel de-acum,
Cel de-aici, cel de pe drum,
Cel ce-i harul meu mereu.*

*Ochii mei sunt ce iubesc,
Sunt privirea din pământ,
Sunt lumina din cuvânt,
Când eu tac, când ei vorbesc.*

*Ochii mei sunt văzul meu,
Dorul meu, oglinda mea,
Casa mea, cum este ea...
Ochii mei sunt ce-mi sunt eu.*

*Ochii mei sunt primăveri,
Verbe spuse prin tăceri...*

București, 29 februarie 2016

UNDE UNDE N-ARE UNDE...

*Nu sunt lume, nici nelume, ci doar locul dintre ele,
Nu mă las purtat de valuri, nu sunt val și nici durată,
Toate par pe lumea asta, -n clipa lor adevărată,
Libertăți încarcerate și-închisori fără zăbrele.*

*Câte-o stea coboară, noaptea, undeva, unde nu știe,
Nu e clar de-i libertate sau o simplă evadare
Din strânsura-întunecoasă sau din razele de soare...
S-ar putea ca, niciodată, ea, pe cer, să nu mai fie...*

*Poate-așa mor ele-acolo, când le vine, -n zori, sorocul:
Ard intens, ca o cometă supersonică, pe ceruri,
Ca un aisberg care iese din adâncul lui de geruri,
Sau ca omul care-și pierde casa, vatra, țara, locul...*

*Eu sunt locul dintre locuri, locul meu aflat niciunde,
Unde gândul n-are gânduri, unde soarele nu-i soare,
Unde casele n-au casă, unde pașii n-au cărare,
Unde morții n-au morminte, unde unde n-are unde...*

*Loc cu loc, se trece locul prin clepsidre ostenite,
Stea cu stea, răsare cerul într-un lanț de libertate,
Noptile sunt înfinite, zilele sunt numărate,
Însă doar lumina nopții are zile însorite.*

*Eu sunt eu, urmat de mine, curajos pe-un mort de frică,
Ancorat pe-un fir de apă, amăgit de certitudini,
Exilat în Piața Mare, izolat în plenitudini...,
Tot ce stă pe loc se trece, tot ce-i simplu se complică.*

*Sunt sărac de-atâtea clipe ce-au pierit pe cerul nopții,
Cred că tot ce-i prins acolo, în imensul târg cu stele,
Este doar un Eu monadic, din monada vieții mele,
Care trece ca un zâmbet peste chipu-mi nins al sorții.*

*Dar și soarta-i obligată, unde-i loc, să locuiască,
Să aprindă-un foc de stele-n galaxiile de gheață,
Unde viața-i strop de rouă, unde noaptea-i dimineată,
Viața însăși fiind, prin soartă, strălucirea ei lumească,*

*Locu-i locul dintre locuri, în tăcerea lui cerească,
Unde ochiul, orb de stele, lasă gândul să privească.*

*București,
01 aprilie 2014*

VORBELE VORBESC, VERBELE VERBESC...

*Pe dealul cu vipuști de general,
Atacă-un verb, în marș netriumfal
Și-un brav cuvânt c-o vorbă stă de vorbă,
Ca vorba cu mărarul prins în ciorbă.*

*Sintagmele-și dau duhul în suiș,
Sintactica e încă-n grohotiș.
E greu la deal când n-ai la tine-o vale,
Consoane nu-s, vocalele-s vocale...*

*Se-aruncă-n nori căciulile de dac.
În verbe ce verbesc, adverbele nu tac,
Nici verbele nu tac, c-așa-s făcute:
Să care zile grele-n nopți pierdute.*

*Dar dealul-i deal și trebuie să-l sui,
El nu se pleacă-n fața nimănu,
E prins de cer c-un milion de cuie,
Un vâsc pe gând, piron peste cucuie...*

*Și toate vor și știu că pot și vor,
S-aducă-un bot de deal în gura lor,
Iar dealul cu cucui pe cerul lor să-l urce
Și tot ce-i încă ne-ncurcat să-ncurce...*

*Sunt vorbe multe, dar nu toate știu
S-aducă-un verb cu apă-ntr-un pustiu,
Dinții lor de verbe-au fost cândva mușcați,
Norii lor de ploaie-au fost demult plouați.*

*...Pe dealul cu mandat de prezident,
Suișu-i doar un murmur remanent,
Curbat ca adevăru-ntr-o minciună,
Sau ca un rău făcut c-o vorbă bună.*

*Atacă-un verb un deal de pe alt deal,
În creier, c-un baston de mareșal
Și toate, sus, pe deal se contopesc,
Vorbele vorbesc, verbele verbesc...*

*București,
15 aprilie 2015*

ÎN CE-I VAG, GĂSEȘTI DE TOATE

*În ce-i vag, găsești de toate,
în întreg doar jumătate.*

*Las silaba să mă-njure
și cuvântul să mă fure,*

*Iarna vine, anul trece,
tot ce-i cald devine rece.*

*N-am idee dacă timpul
se va cățăra pe mine,*

*voi ieși cu contra-timpul
din iluzia de bine.*

*București,
16 aprilie 2015*

REFLECȚIE ÎN AMURG...

*Las amurgul să-și facă de cap,
ceru-i o tarla fără hotare fixe,
pe unde umblă gândurile nopții
în căutarea zilelor târzii
ale anotimpurilor nude.*

*Nimic nu poate fi bătut în cuie aici,
planetele sunt fixate cu umbre lungi
pe libertatea plasmei,
pusă în cuirele toamnei universului
harnic.*

*Iar sfinții n-au aripi, ci nimburi
cu extrase din aurul ascuns
de oameni și de casele lor
în stele.*

*Fiecare stea este un punct mobil
și o traiectorie fixă,
tangentă la locul geometric
al meridianelor Universului
Nemărginit.*

*Pe tine, iubita mea Galaxie,
am să te aștept, solitar,
la intersecția dintre Da și Nu,
în amurgul de gheață
al pătimirilor solare
din roua zorilor.*

*București,
08 martie 2016*

MARGINILE NU AU MARGINI...

*Prin nemărginirea lumii, trece-o margine de val:
altă lume sau nelume, alt regret, alt ideal,
sau o spargere la țărături într-o vorbă de ocean,
îngânată de vreo strună, pe-o vioară de cocean.*

*N-am vreo margine la mine, viața mea-i oceanu-ntreg,
o enigmă din adâncuri, n-o-nțeleg și n-o dezleg,
înțelesu-i poate-i arca ce salvează vreun cuvânt,
din furtuna fără margini, din pământul din pământ.*

*Dar pământul este locul unde marginea-i în cer,
infiniț pe-un colț de Soare, soare pe-un pustiu de ger,
Univers dosit de ceruri în adâncul din fântâni,
ce se-ascunde printre stele, ca un vis ce-l tot amâni...*

*...Uneori, o iau la vale, tot crezând că sunt pe deal,
dealul dealului din mine, lacrimă pe-un plâns astral,
Univers pe vreo silabă, stea-n exil prin galaxii,
orologiu care bate sensul orelor târzii...*

*Dacă toate-ar fi de toate, margini în nemărginiri,
oamenii ar înțelege taina scurtelor trăiri
din uimirea ce-i o zare dintr-un drum fără de drum,
sau o vatră-n care focul a făcut din vatră scrum.*

*Mărginirile n-au lacrimi, plânsul lor rămâne gol,
nu-s nici piatră, nici durată, nici pământ și nici nămol;
sunt doar clipă subțiată ce se pierde-n ce va fi,
cum se pierde ziua-n noapte, cum se pierde noaptea-n zi.*

*Marginile nu au margini, sau, de au, nu sunt de-ajuns,
totdeauna, trec de ele ce-ai oprit și ce-ai ascuns...*

*București,
03 aprilie 2016*

BATE MINTEA-N CREIER CUIE

*Bate mintea-n creier cuiie,
Să-l fixeze de tavan,
Cum era acum un an,
Când făcea din cui cucuie.*

*Cuiul nu se bate-n piatră,
piatra-i piatră, cuiu-i fier;
chiar și soarele-i pe cer
prins c-un cui de foc din vatră.*

*Totuși, n-ai să prinzi în grindă,
cu un cui de pe Pământ,
Soarele bătut de vânt,
care stă pe gând în tindă.*

*Cuiu-i cui din întâmplare,
într-un cui bătut în cui
cu o vorbă-a nimănu
dintr-o piatră grăitoare.*

*Piatra spune-n viață multe,
despre cuiul care-i cui
și-și vede de treaba lui,
cui îi place s-o asculte...*

*Cuiul dac nu ruginește,
este-un cui din era lui
și nu spune nimănu
ce dorește, ce gândește.*

*Cuiu-n cui alt cui nu bate,
el e cui pentru că-i cui
și nu-i cui pe seama lui,
chiar de cui pe cui se scoate*

*Mintea-n creier bate cuie,
fiindcă-n cuie minte nu e.*

*București,
08 aprilie 2016*

DRUM ȘI NEDRUM

*Ajung la mine, undeva, spre seară,
chemat urgent de un cuvânt ascuns,
în care niciodată n-am pătruns,
ci-am tot rămas mereu pe dinafară.*

*Nu bat la ușă, ușa-mi n-are casă,
nici prag înalt și nici măcar pridvor,
ci doar un ochii de piatră și-un vizor
prin care văd ce ochiului nu-i pasă.*

*Deschid ce-a fost demult închis c-o cheie –
c-o cheie care n-are caracter,
nici vreo idee clară de ce-i cer:
să pună-n libertate o idee...*

*...Atunci, demult, era, în zori, frumoasă,
dar eu credeam că zorii-s asfințit,
iar ea, ideea, poate, a pierit,
ca ziua într-o noapte-întunecoasă.*

*În zarea următoare, a fost soare...
și s-a făcut, din nou, pe cer, pustiu...;
ce s-a-ntâmpat, de-atâta timp, nu știu
cu steaua din ideea căzătoare...*

*N-am cum să știu, n-am fost demult la mine,
nici în cuvânt și nici măcar în gând,
e-atâta timp de când a fost „de când”,
c-am și uitat ce am știut mai bine.*

*Dar cheile sunt chei, nu știu prea multe,
știu doar ce-nseamnă verbul „a nu ști”,
când, după ele, ochiul va privi,
în camera cu străluciri oculte...*

*Încerc, de-atunci, să pun în nopți lumină,
din ploii s-aduc izvoare în cuvânt,
și din cuvânt s-duc în noi pământ
pentru vreun gând ce va mai ști să vină...*

*Mă reîntorc în inima-mi pustie,
ruinată de atâta-întors pe dos,
cum se întoarce-n sine-un păcătos,
care-a pierdut la zaruri o moșie.*

*Eu n-am pierdut nimic, nici n-am ce pierde,
n-am nici moșii, nici vremuri de demult,
ci doar un gând pe care-l tot ascult,
când mă trezesc ca roua-n iarba verde.*

*Dar iarba verde nu mai crește-n rouă,
iar roua nu mai suie din pământ,
pământul este-n cer ca frunza-n vânt,
sau doar un nor când, vara, nu-l mai plouă.*

*Dar orice ieri ajunge, azi, Acum,
și orice drum devine-n drum nedrum*

*București,
04 mai 2016*

PLECARE...

*Văd c-ai plecat demult,
nu știu de când și unde,
și nu mă pot ascunde
în ce-am uitat s-ascult...*

*Bat vânturi triste-n gând,
e toamnă-n calendare,
și zac în ploii chitare
ce-au obosit cântând.*

*M-aud ca un ecou,
ecoul meu din mine,
plecat și el cu tine,
acum, aici, din nou.*

*Prin geamul fără geam,
privesc un dor ce trece,
pe strada noastră rece,
pe unde ieri mergeam.*

*Mi-e toamnă și mi-e frig,
și plouă iar cu sare,
pe-o rană ce mă doare
când, noaptea, te mai strig.*

*Plecare fără drum,
pierdută-n lumea mare,
ca dorul de uitare,
ca focul fără fum,*

*ca viața fără chin,
ca ușa fără casă,
te-aștept să vii acasă
pe-o frunză de pelin.*

*București,
05 iunie 2016*

CALEA DUSĂ-I CALE-ÎNTOARSĂ

*Pun pe rug un rug de mure,
cerul iese din pământ,
dracul crede că-i un sfânt
care a învățat să-njure.*

*Cerul însuși este-o farsă,
gându-mi curge asonant,
ies cu vorba din neant
calea dusă-i cale-întoarsă.*

*Stau cu greierii de mână
pe-o idee de iau-dau,
și nu știu de vreau să vreau
ca vreun dat să-mi mai rămână.*

*Pun pendule în altare,
să le-aud cum bat în cer
la vreo nouă porți de fier,
ca o cremene-n amnare.*

*Caut pierderea-n găsire,
ce-i găsit e-n fond pierdut,
pentru clipa ce-a trecut
într-o nouă rătăcire.*

*Doarme cerul pe maidane,
pe-un maidan, adorm și eu,
suspendat de-un curcubeu,
ca pereții de tavane.*

*Am să ard pe rug Pământul
și, în dâra lui de fum,
când oceanele sunt scrum,
să răsar din foc Cuvântul.*

*Calea dusă-i cale-întoarsă,
piatra stinsă-i piatră arsă.*

*București,
07 aprilie 2016*

PORT-CREIER

*Am fost plecat o noapte cu creieru-mi la piață,
prea viscolit de-o iarnă dintr-un pustiu de bine,
să-l vând pe-un dor de stele, din noaptea care vine,
când voi ajunge, poate, cu ochii-n dimineață.*

*Am vrut să-i spun o vorbă, când am plecat de-acasă,
să-i umplu neuronii c-un strop de nostalgie,
să-i zic ce-mi zice lumea c-ar trebui să știe,
când umblă printre stele doar în papuci de casă.*

*Am vrut să-i spun mai multe și să-l vorbesc de bine –
credeam că o să-i placă, la toți ne place asta – ,
c-o vorbă chibzuită îți lingușești nevasta,
când te-a văzut cu alta prin curțile vecine.*

*Dar Creierul cel Mare nu-i cratiță, nici fustă,
ci Einstein-ul din creștet, mai sus ca Relativul,
cu el nu-ți ține trucul cu prostul și naivul,
oricât ești tu de cobră, el tot va fi mangustă.*

*Dar vream să sting conflictul, să-l fac doar să
zâmbească,
deși-i cam dus cu pluta, el, totuși, guvernează,
e tare-n constelații, dar, noaptea, nu visează
și nici nu vrea vreodată din gând să se trezească...*

*Am vrut să-l rog s-accepte că inima nu-i gheață,
ci foc venit din Soare și din adâncul Terrei,
că lumea e de toate, da-n foc stă miezul erei,
și chiar de nu-i gândire, simțirea-i mod de viață...*

*Dar creierul din mine n-ascultă de cuvinte,
și nici de vreo idee ce plânge-un fir de iarbă,
nici de povestea vorbei ce-și râde tâmp în barbă,
ci doar de-o rațiune ce calcă pe morminte.*

*Nu pot să-l vând pe-o coapsă și nici pe vreo idee,
mă-ntorc cu el acasă și-l las să aiurească,
să umble printre gânduri și-n gând să se gândească,
iar eu să-mi umplu viața c-o floare și-o femeie...*

*N-am să-l împac vreodată cu apa și cu focul –
în fiecare creier; e-un creier care zace,
în fiecare vorbă, e-o vorbă care tace –
și n-am să-i schimb vreodată cu nenoroc norocul...*

*Dar eu, umil port-creier; am alte fascinații
și-o inimă ce bate, cu foc, prin constelații.*

*București,
02 iunie 2016*

O DUNĂ CE SE UMPLE DE-UN PUSTIU...

*De ce mă cauți noaptea pe la dracu,
unde-nflorește iadul din adânc
și bate-n șa uitarea din oblânc,
iar calul c-un galop își umple veacu'?*

*Eu n-am nimic cu umbra-ți umbritoare,
ci doar cu ochii mei ce te privesc,
și n-am să pot, frumoaso, să-i orbesc
de nu mă uită-n noapte Sfântul Soare.*

*Dar, noaptea, nu e soare, ci doar lună,
un colț de cer și poate-un gând mai bun
și-atâtea vise care-n zori apun
în ochii mei, când stelele se-adună.*

*Eu știu că n-ai vreo umbră pentru mine
și nici vreun cer din stele n-ai să-mi dai,
dar totdeauna-n viață n-ai ce n-ai
nici ce-ai lăsat la altul pentru tine.*

*Poate mă-ntrebi de ce te-ntreb, aiurea,
de-atâtea și de-atâtea mii de ori,
sperând să mă mai cauți, uneori,
ca pe-un copac ce și-aitat pădurea...*

*Pentru că-n umbră-ți vreau mereu să-mi fiu
o dună ce se umple de-un pustiu.*

București, 04 iunie 2016

ÎN LUMEA LUI ȘI-A MEA...

*Pământu-și face rondul, ca orice corp ceresc,
din cerul stins, se văd ogoarele lucrate,
revin, din alte timpuri, idei abandonate
și greierii, cu ziua, prin nopți târzii, trudes.*

*Aș vrea să-i iau cu mine, spre ziuă, în ocean,
în fiord să-i duc cu vorba pe-un velier de frig,
din polul Nord al lumii, la Polul Sud să-i strig,
iar ei să-mi cânte-n noapte pe-o strună de cocean.*

*Cântarea lor să-mi pară ca un ecou rebel,
uitarea lor să-mi sune ca vântu-n Bărăgan
și-n fiecare clipă să simt cum trece-un an,
iar anu-n vid să curgă cu tot ce-i pus în el.*

*S-aud un gol din mine cum sună a prea-plin,
cum greieru-ncălzește, la pieptul lui un sloi,
în noaptea dinspre ziuă, în nopțile din noi,
când bate vântul toaca în frunza de pelin...*

*Mereu, magnetosfera-i planton peste Pământ,
nucleu-i de fier-nichel e contra-complicații,
centurile Van Allen sunt ochi de radiații
și murmură lumina ca ploile pe vânt...*

*Las greierul din mine să cânte cât o vrea,
în noaptea dinspre ziuă, în lanul strâns în snop,
în strugurii din vie, în frunzele de plop,
în altă galaxie, în lumea lui și-a mea.*

*București,
09 iulie 2015*

PETELE DIN SOARELE OAMENILOR...

*Fiecare pată din soare
este o rană pe lacrima ochiului
de la izvorul luminii,
care arde adânc privirea Pământului,
ca o mușcătură de șarpe.
Fiecare rană a pământului
doare inima timpului și a oamenilor
ca o dezamăgire a umbrelor trecute de chindie
spre ziua de mâine.
Fiecare rană a timpului
amintește oamenilor că sunt sarea amară a pământului
și a gândului uitat la marginea ochilor
plini de lacrimile vremii.
Petele din soarele oamenilor
sunt umbre ale luminii pe focul sacru
din inima pământului.
Mâine,
ele vor reproduce răcoarea fuziunii
nucleelor grele
ale astrului zilei
din noaptea prin care se regenerează
lumina căldurii
din gheața Universului
evadat în ființarea ființării sale
din căderea stelelor
umede.*

*Fiecare clipă din Soare
este acolo, pentru că noi, oamenii, suntem aici
s-o vedem, s-o murmurăm
și s-o luminăm
cu privirea noastră.*

*București,
26 mai 2016*

PIATRA ȘI IZVORUL...

*Am să te port prin Hornul dintre Fire,
în ramonaj pe-o clipă verticală,
și copleșit de-o dulce osteneală,
am să-întomnez cu tine-n nemurire.*

*Și-n toamnă am s-aprind un foc de vreme,
cu un amnar și-o cremene-înghețată,
c-o iască fiartă-n valuri și uscată
în piatra arsă cu-îndelungi poeme.*

*Acolo, sus, când se-împlinește anul,
prin hornul dintre pietrele spălate,
am să-ți culeg un turn dintr-o cetate
în care am să-ți pun pe jar oceanul.*

*Și când va fierbe apa-n Ursa Mare,
și cerul se va-nchide-n galaxie,
am să cobor cu tine la câmpie,
plutind senin pe-o umbră căzătoare.*

*Și-am să iubesc, ca un țăran, ogorul,
prin ploi de toamnă și prin vântul serii,
am să sărut pe ramuri goale merii,
și-am să-înfrunzesc, cu vise lungi, izvorul.*

*Dar tu ai să-ñflorești doar sus, la tine,
prin perlele din Hornul dintre Fire,
în piatra-înnobilată cu iubire,
tu, inimă ce bați în piept la mine.*

*Acolo, sus, unde începe zborul,
coboară-n lume piatra și izvorul.*

*București,
08 iulie 2016*

VEȘNICIE

*E cald și răcoare în curtea câmpiei,
Pământul respiră, spre toamnă, a vară,
Porumbul adoarme pe-o piatră sumară
Și-aduce, prin frunze, onor veșniciei.*

*Un câine de pază tot latră la lună,
În satul cu stele, e iar timp de clacă,
Un greier ca smoala nu știe să tacă,
Și toată stelimea refuză s-apună.*

*Iau cerul acasă și-l duc în grădină
Să ude cu stele recolta uscată,
Ajung la o poartă cu noapți ferecată
Și-nchid golul lumii-n Capela Sixtină.*

*Ascultă-mă, noapte, nu cred în destine,
N-am timp să-ți spun multe, le-am spus ieri pe toate,
Clepsidra din rouă pe umăr mă bate
Și-mi spune că timpul începe cu tine.*

*Cu tine, iubito, idee de zare
Și ochi prins cu văzul de-un hoț de cetate,
Ce-și cară lumina prin stele furate
Și-n roua-înserării, prin noapte răsare...*

*Te las să-ți faci veacul în zori, pe câmpie,
S-aprinzi sus, pe munte, o floare de piatră,
Un val în uitare, un foc pe o vatră,
Și-un dor ce se cheamă, în om, veșnicie.*

*O veșnică lume durată-n monadă,
Constrânsă de oameni prin oameni să vadă.*

*București,
05 iulie 2016*

INTROSPECȚIE ÎN VREAU...

*Nu vreau să vreau ce nu se poate vrea,
a vrea e doar nevrutul revolut,
un amalgam de vrut și de nevrut,
din tot ce-ai vrea, din tot ce s-ar putea.*

*Nu vreau să vreau ce-aș vrea să pot să vreau
și nici să știu ce-am vrut să nu mai știu,
când totul se umplea de-un gol pustiu
și-n golul meu sinapsele plângeau.*

*Azi, plâng și eu, cum plânge orice nor,
aș vrea să râd, dar n-am un curcubeu,
de care să m-agăț c-un strop de eu
și-n steaua mea cu umbra să cobor.*

*Să urc apoi la mine, sus, pe-un nor,
c-o scară care-n viață-înseamnă tot,
să-mi fac din neputere tot ce pot,
să mă-însoresc cu nopțile de dor.*

*Să fiu din nou un altul diferit,
ca umbra luminată de o stea,
ca dorul plin de re-nvierea mea
în care toată viața am murit.*

*Adun din diferențe doar nimic,
transfer uitarea undeva-ntr-un vid,
din scopul libertății fac un zid,
și cad din nou, atunci când mă ridic.*

*Aș vrea să merg cu ziua la dormit,
iar noaptea-n Carul Mare să mă-înjug,
să ard cu iarba fiarelor pe rug,
să mă sfințesc în prag de asfințit.*

*S-adorm la mine, când, în zori, apun,
să mă-învelesc cu salvele de tun...*

București, 15 iulie 2016

AZI, DE ZIUA TA

Pe 4 august 2016, soția mea, Văduva Gheorghîța, cea mai frumoasă realitate din viața mea - Gi, îi spun eu, pe numele ei monosilabic inventat de mine -, a împlinit 69 de ani. În cinstea ei, am scris câteva versuri, primul picior de vers (bisilabic, cu silaba a doua accentuată) - iambic, iar următoarele două (trisilabice, cu silaba a treia accentuată) - anapest. Desigur, oricât m-aș strădui eu, versurile nu pot egala calitatea excepțională a acestui om rar, care mi-a înnobilat viața mai bine de o jumătate de veac, de când suntem împreună la bine și la greu, dar încercă să exprime acest foarte frumos adevăr.

*Aș vrea să mă lași să-ți urez,
Când ziua de azi a venit,
Să fii tot mereu, la zenit,
O stea lângă care veghez,*

*O stea ce se-aprinde pe cer,
Mai tare ca steaua de zi,
Mai mult decât verbul „a fi”
Când stelele nopților pier...*

*Ți-e greu, da-ți duci crucea, tăcând,
Și boala, și chinul pe viu,
Tristețea și oful pustiu,
Nesomnul și rugul din gând.*

*Spuzită, ca neaua pe frunți,
Frumoasă ca gândul cel bun,
Tenace ca țeava de tun,
Ești dârză ca floarea din munți.*

*Nu ceri, nu te vaiți, nu zaci,
Te zbați ca albina în stup,
Cârpești ce durerile-ți rup,
Înduri toate astea și taci...*

*E multă sudoare-n noroi
Și multe izvoare s-au stins,
Deșertul cu ghețuri s-a nins
Cu umbre pe noaptea din noi...*

*Dar tu nu ești noapte de fum,
Nici ceață pe râul din deal,
Nici spumă pe-o creastă de val,
Ci ziuă senină pe drum.*

*Ești pură ca aerul pur,
Veghezi ca leoaica cu pui,
Ești gata pe munte să sui
Și faci zi senină-împrejur.*

*Dar, Doamne, cât poți să suporti,
Cât freamăt în tine ascunzi,
În câte cotloane pătrunzi
Și cât de frumos te comporți!*

*Aș vrea să accepți să îți spun
Că-n lume tu ești un cuvânt,
O floare, o pală de vânt
Și-un miez dintr-un trunchi de gorun.*

*Ești umbră și ploaie-n deșert,
Ești soare în gheața din Nord,
Ești marea ce murmură-n fiord
Și cert într-un spațiu incert.*

*Ești, azi, floare rară, de sus,
Din lumea zidită pe-un nor,
Cuvânt dintr-o clipă de zbor,
Pe care adesea l-ai spus.*

*Ești poate ce tu nici nu știi,
Dar ești totdeauna ce-ți ești:
O carte în care citești
Cu viața, la ore târzii.*

*Acum, la zenit când apari,
În lumea în care trăiesc,
Prin steaua pe care-o iubesc,
Din nou, pentru mine, răsari.*

*La ziuă, nu-s stele cerești,
Dar steaua mea bună tu-mi ești.*

*București,
04 august 2016*

BATE, VÂNTULE...

*Bate, vântule, cât vrei,
că-i furtună-n ochii mei
și nori grei, topiți de soare,
cad în fulgere pe mare.*

*Nu mai am nimic de vrut
nu mai pot ce-am tot putut,
nu mai știu de vreau ce vreau,
nu mai vreau să iau ce dau.*

*Bate, vântule, mereu,
trist, cu tine, bat și eu,
când mi-e cald și când mi-e bine,
când mi-e frig, când sunt ca tine,*

*când sunt tot, când sunt nimic,
fără frunze, fără spic,
fără gând, fără chemare,
fără umbră, fără zare...*

*...Sunt ce-am fost atât de mult,
când vorbesc și când te-ascult,
când nu știu ce-ar fi mai bine
pentru mine, pentru tine,*

*când gândesc, când meditez,
când nu dorm și când visez,
când aduci din depărtare
valul spart la țarm de mare...*

*...Am trăit mereu în vânt,
sus, pe cer; jos, pe pământ;
vântul aspru, vremea rea
bat mereu prin viața mea.*

*Bat prelung, răscolitor,
războiesc furtuni de dor;
când, afară, viscolește,
și când focul se-întețește...*

*Vântul vânt rămâne vânt
sus, pe cer; jos, pe pământ...*

*Poți să bați cât vei putea
e tot vânt și viața mea.*

*București,
03 septembrie 2016*

DOCTOR DE INIMI

*În inimă bate un cântec de dor,
pe înțelesul limbii-n care plânge
prin stropul de rouă în care se frânge
o aripă ruptă de-o pasăre-n zbor.*

*...E iarnă; afară-i zăpadă și ger,
și-n casă-i lumină, frumos și căldură,
dar inima-i bate-n clepsidra de zgură,
și-n pieptul durerii, secundele-i pier;*

*ajunge cu ele pe fugă-n spital,
speranțele vieții-i sunt flori numărate,
se pierd în ecouri secunde uitate
și drumul, în noapte, se umple de val...*

*...Pe masă-i lumină și cad din pustiu
secunde de moarte pe-o clipă de viață,
pe clipa uimirii e-n ochi dimineață,
iar soarele vieții-i acum bisturiu...*

*O inimă știe că leacul de-acum
se află-n clipirea din degete sfinte,
la fel ca ideea cuprinsă-n cuvinte,
ca liniștea casei pe stâlpii de fum.*

*La cumpăna lumii, un cardo-chirurg,
înclină balanța spre viață din moarte,
aduce aproape ce-a fost azi departe
și umple cu viață un om din amurg.*

*Un doctor de inimi-i o rază de leac,
ce-alină durerea ce-n umbre se zbate,
el ține în palme un turn din cetate
și-o inimă-a lumii din miezul de veac.*

*C-o inima-n palmă, c-o viață-ntr-un ac,
un doctor de inimi e-un foc pentru viață,
el scoate căldură din sloiul de gheață,
și vindecă clipa când erele zac...*

*...E iarăși speranță și rouă pe flori,
în pieptul luminii, o inimă bate,
căci inima-i locul iubirilor toate
și viață-n lumină, ca soarele-n zori,*

*Un doctor de inimi e-o inimă mare,
ce-aduce în oameni ideea de Soare.*

La mulți ani doctorului de inimi Virgil Căndea, cea mai mare și cea mai frumoasă inimă din piepturile noastre!

*Gheorghe Văduva,
București, 24 mari 2016*

LUMINA DE NOAPTE

*E plină lumina de nopți luminate,
las noaptea să-mi fie stropită cu ceară,
dau coasa din casă pe ușă afară
și-mi trec în uitare uitări neuitate.*

*Nimic din ce este n-a fost vreodată,
răstimpul se trece în lucruri trecute,
voința-și ia seva din vrute nevrute
și moartea se lasă de viață curtată.*

*Angoasa se umple cu căi optimiste,
din răs se nutrește un eu care plânge,
în oameni durerea cu vorbe se frânge
și-n ego persistă idei altruiste.*

*Dar eu sunt doar golul venit de departe,
din focul din gheață, din sloiul din soare,
din marea de stele, din steaua de mare,
din tot ce în viață de tot ne desparte.*

*Las lumea să creadă în tot ce-i credință,
credința e pusă mereu la-îndoială,
trădarea-și ia seva din vorba loială
și-adesea puterea e-n noi neputință.*

*Sunt ochi plin de golul ce crește în mine
o mare de verbe secată de valuri,
un fluviu de piatră-împietrit între maluri
din care-mi iau clipa din starea de bine.*

*Și-n binele-acesta mă cred în lumină,
sunt una cu timpul, cu spațiul, cu zarea
în mine răsare din nou înserarea...
un soare de gheață-într-o floare de mină.*

*Las timpul să-mi facă din strigăte șoapte
și gândul să creadă-n lumina de noapte.*

*București,
16 august 2016*

GÂND LA GÂND...

*Mergeam pe gând, c-un gând ce-a fost odată,
și-aveam în minte-o pată siderală,
căzută pe-o idee de cerneală,
ca Jupiter pe un tampon de vată.*

*Iar gândul căuta să-și afle sensul
spre locul său străvechi din lumea nouă,
prin colțul lui de zori din strop de rouă,
în clipa lui de vorbă cu-nțelesul.*

*Și l-a aflat, sau nu, nu mai țin minte,
eram eu însumi revoltat pe gânduri,
de-atâtea rânduri scrise printre rânduri,
de sensul și non-sensul din cuvinte...*

*E vremea-n care gândul n-are vreme,
nici timp de stat de vorbă, nici vreo grabă,
ci doar un fel de-a se afla în treabă,
placat de certitudini și dileme.*

*Cerneala dintr-o pată se mai spală,
iar gândul bun nu face fapte rele,
și nici nu schimbă bradul pe surcele,
făcându-și plinul doar cu vorba goală...*

*Dar toate-acestea n-au pe gând doar vântul,
nici epopeea petelor stelare,
ci doar un pâlc de verbe ancestrale
prin care mai șoptește-n gând Cuvântul...*

*București,
18 iulie 2016*

ÎN UMBRA LUMINII

*În umbra luminii m-ascund,
frecvența din creier mi-o schimb,
îmi fac din sinapse un nimb
și-n taina duratei pătrund.*

*Ajung unde încă nu știu,
sunt toate întoarse pe dos,
urâtul se crede frumos
și cerul cu stele pustiu.*

*Pustiul e doar un prea-plin,
picioarele-și iau lumea în cap,
iar carul devine proțap
și mierea din vorbe pelin.*

*Mă simt ca aisbergul pe rug,
mă bat cu Saturn pe-un foton,
ajung, în amurg, doar un ion,
și-ncerc de-nserare să fug...*

*Nu știu ce-aș putea să mai zic,
sunt Soare și totu-i al meu,
în tot ce-i pe lume sunt eu,
dar Totul înseamnă Nimic...*

*Nimicu-i un brav Univers,
durata-i o spumă de val,
tăcerea-i un tropot de cal,
de cal cu picioare de vers.*

*În umbra luminii sunt eu,
o plasmă, o lume de foc,
o ploaie cu pocnet de soc
și-un brav virtual curcubeu.*

*Când totul apune-n noroi,
răsare lumina din noi...*

*București,
15 august 2016*

LA ZIUĂ, LUMINILE PIER...

*N-aș vrea nicio frunză pe gând,
E toamnă la mine-n copac,
Tot plouă cu stele de mac
Ce vin totdeauna plecând.*

*E slobodă zarea din noi,
Tărâmul cu vise s-a stins,
Pe muntele iernii a nins
Și-începe sezonul de ploii.*

*Mă plou peste mine c-un cer,
Sunt chiar capsatorul de vis,
Pe-o stea ce fereastra și-a-închis,
Pocnesc ca o poartă de fier.*

*E toamnă și frunzele cad,
Plutesc ca un fluture viu
Pe-o rază de soare-n pustiu
Și trec iar oceanul prin vad.*

*Ajung la ideea de om,
Rămasă pe-o oază de veac,
Monadă-n secunda de leac
Ca zborul în frunza de pom.*

*Zidesc o biserică-n nori,
Îl las pe Zamolxe-n altar,
Fac focul cu jarul stelar,
Și-aprind iar lumina din zori.*

*Și nu-i nicio umbră pe cer,
La ziuă, luminile pier...*

*București,
03 septembrie 2016*

SUPREMA DEZBINARE

*Așa am fost mereu, nu văd vreo diferență,
ne-am dezbinat ca vântul prin pădurea rară
și n-a contat frăția, nici dragostea de țară,
căci frate contra frate-i suprema chintesență...*

*Este-un război al Forței cu lumea sedentară,
Divide et impera-i deviza sacrosantă,
prin care, totdeauna, puterea arogantă
își scutură veninul în sfânta noastră țară...*

*Sunt unii doar cu Vestul, iar alții doar cu Estul,
și bat cu bruma-n tâmpile și strigă foarte tare:
Trăiască libertatea! la poarta de-închisoare,
dar, pentru țara asta, contează numai Restul.*

*Dar Restul este zero, de vreme ce românul
e fan pentru-o putere și sclav la el în țară,
un amărât de câine gonit pe ușă-afară,
ce latră la alt câine și-și linge-n fund stăpânul.*

*Nici urmă de mândrie, de frați, de demnitate,
de unul scoate capul, ceilalți îi taie gâtul,
e mult mai brav să grohăi, să sapi prin colb cu râțul,
să-înjuri de morți vecinul, decât să vrei dreptate.*

*De-ajungi, prin șiretlicuri, să ai, la noi, putere,
devii samsar de țară, golan de drumul mare,
un interlop legitim, cu acte și... dosare,
îți pui costum de firmă și-n ochi venin și fiere...*

*Iar noi, orbiți de verbe, ne batem pentru tine,
cu Sudul contra Nordul, cu Vestul contra Estul,
cu Nordul contra Sudul, cu Estul contra Vestul,
uitând că suntem țară, nu ruină și latrine.*

*Ce-i drept, există-o vorbă ce pare să rodească:
Să faci un pact cu dracul să poți să treci o punte,
dar dincolo te-așteaptă o altă piatră-n frunte
și-o nouă înrudire cu lumea diavolească...*

*A fi român nu-înseamnă să fi vasal la alții,
nici singur contra lumii, ci doar la tine-acasă,
atent cu toată lumea, corect și om de casă,
cu-ai tăi și cu străinii, cu țara și cu frații.*

*Ei spun că-s vorbe goale, limbaje de-altădată,
popor lovit de soartă și scos din rânduială,
de hoții tăi de-acasă, de marea răfuială
pe colțul tău de viață, pe țara ta bogată.*

*Iar voi ce faceți jocul hoției planetare,
veți înțelege oare ce-înseamnă, azi, putere,
când cel ce e puternic totdeauna cere
iar cel ce-i slab, și pierde tot ce are, moare?*

*Trăim, din vremi uitate, eterna dezbinare,
în sfânta noastră țară la alții de vânzare.*

*București,
27 iulie 2015*

IDEEA DE DOI...

*Idee abstractă ca ora de mate,
Război de gherilă-n tratatul de pace,
Te port ca pe-un umblet pe-un drum plin de ace
La porțile umbrei închise-n cetate.*

*Îmi place de tine când ești traistă goală,
Când umbli prin minte cu cioara vopsită,
Când vii din concediu complet obosită,
Ca ziua de muncă din noaptea de smoală.*

*Ești cowboy cu fustă-ntr-o fermă tembelă,
Te bați cu bandiții de verbe furate,
Și sui în înalturi rondeluri uitate
În arca luminii din visuri rebele.*

*N-am treabă cu tine, tu ești orizontul
Din dorul de ducă, din duca din doruri,
Din tot ce se trece din vise în zboruri,
Din clipă-n durată, din nimeni în totul.*

*Dar vreau să-ți dau șansa să zbori iar în tine,
Să-ți pui moț în frunte și țigle pe casă,
Să-ți cari pașii seara devreme acasă
Și-n răul endemic să prinzi sorți de bine.*

*Idee stupidă ca cheful de vorbă,
Îți cer înc-odată să-mi dai explicații:
De ce faci din simplu mereu complicații
Și pui totdeauna mărar trist în ciorbă?*

*Idee grăbită, ce vii de departe,
Planifică-ți timpul și lasă vrăjeala
Pe boul de soare ce duce tânjala,
Când suma zi-noapte la doi se împarte...*

*București,
05 septembrie 2016*

IUBITA MEA IDEE DE DREPTATE

*Iubita mea idee de Dreptate,
Mă bat cu Universul pentru tine
Și nu te las să derapezi în bine,
Nici să decazi prea mult în bunătate.*

*Ce-i drept e drept, c-așa e rânduiala,
Ce-i bun e bun, c-așa e bunătatea,
Ce-i plin e plin, c-așa e plinătatea,
Iar în ce-i drept, nu-încapе îndoiala.*

*Și chiar de-ar încăpea, nu-i vreo minune
Și nici măcar vreo altă noutate,
În drept, chiar și-îndoiala-i nedreptate,
Precum prostia-i altă-înțelepciune.*

*Dreptatea-i țara porților deschise,
Oricine poate trece peste toate,
Cuminte-n rând, sau dând vârtos din coate,
Ca-n orice somn profund, cu-acces la vise.*

*Ideea de dreptate-i emigrare,
Un gând rebel care-a fugit de-acasă,
Dar casa este-un dor ce nu te lasă
Să rătăcești ca vântu-n lumea mare.*

*Conceptul de dreptate-i verb in nuce,
Cu mii de morți pe strada Învierii,
Cu zori de foc în gheața înserării
Și cu un vânt ce în alt vânt te duce.*

*E drept nedrept, în orice loc sub soare,
Să crezi că gândul este-un cer cu stele
Și libertatea-o lume cu zăbrele,
Sau o idee scoasă la vânzare.*

*Și mă întreb, ca orice om cu minte,
Când văd că toate sunt precum sunt toate
Și nedreptatea-i doar în foc dreptate,
De ce mai am nevoie de cuvinte?*

*Iubita mea idee de dreptate,
E-un cor de robi la tine în cetate!*

*București,
07 septembrie 2016*

UNEI ÎMBOLNĂVIRI ASTRALE

*De ești bolnavă, iată sfatul:
Cobori din cer două picioare
Pe-un doctor gata să-ți repare
Ce ți-ai stricat când s-a rupt patul...*

*Și-atunci când se repară patul
Și-i iarăși bun de folosire –
Așa-i distinsa lui menire –,
Mai bine-ar fi să-l schimbi cu altul.*

*Atâtea paturi sunt în grații,
Că trec cu mult peste hotare,
De-aceea, dacă ai răbdare,
Ajungi și-n alte constelații.*

*Și poți reverbera reversul,
Pe patul tău din Ursa Mare,
Ce-ți pune lumea la picioare
Și-între picioare, Universul.*

*Te poți juca c-un colț de lună,
Sau cu un haos supt de stele
Și c-un Saturn, printre inele,
Ca marea strânsă-într-o furtună.*

*Vei fi perfecta vindecare
De starea ta de-ataraxie,
Pe-un pat din altă galaxie,
Cu bravul doctor în picioare,*

*București,
07 septembrie 2016*

PATA DE CERNEALĂ

*Cohorte de cuvinte dau năvală,
Cu gloata lor de verbe mercenare,
Să scoată soarta lumii din sertare
Și-apoi s-o umple ochi c-o vorbă goală...*

*Dar vorba goală-i vid de-înțelepciune
Și-o bestială minte ruginită
Pe-o ancoră de voce răgușită
Ce-aduce-n verbe ultima genune...*

*...Abia acum s-a declanșat urgia...,
Au năvălit sintagme migratoare,
Prin porți de necuvinte vorbitoare,
Și-a răsărit, din ghimpi, metonimia.*

*S-a spart un zid, s-a rupt o călimară,
Cerneala s-a zidit în cazemate,
Iar noi ne-am luat adio de la toate,
Cuprinși de-aceeași pacoste amară.*

*...A fost ce-a fost, război înseamnă pace,
Cuvintele se bat și oamenii se ceartă,
Există-n viață partea ei cea moartă
Și-n strigăt, o vocală care tace...*

*Și tac și eu, c-așa-i făcut să fie,
Tăcerea-i vorba care n-a fost spusă,
Ci ferecată-n falia sub-dusă,
Ca nimeni, niciodată să n-o știe.*

*Desigur, știm că, astăzi, libertatea
E-încarcerată toată-între zăbrele,
De norii grei ai unor minți tembele
Ce nu suportă-n noi luciditatea.*

*Conceptul lor de bază-i punitatea,
Impusă ca angoasa în furtună,
Ca jurământul macru sub minciună,
Prin care-și face loc enormitatea...*

*Am învățat, o viață, cam de toate,
Să fac din rouă pete de cerneală
Și din amurg un creuzet cu smoală
Din simplități, adverbe complicate...*

*A ști că știi înseamnă elocvență
Extrasă, prin manevre indexate,
Dintr-un parcurs de drumuri neumblate
Și-înmormântată-n ultima esență...*

*...Aș vrea să cred că pasărea albastră
Va reuși, din nou, în noi, să zboare,
S-alunge iarăși gheața din zăpoare
Și să aducă-un mort, c-un verb, la viață.*

*Voi lua cu mine pasărea astrală
În zbor senin prin pata de cerneală.*

*București,
09 septembrie 2016*

RAMURI PE GÂNDURI

*Copacul din gânduri e astăzi surcele,
Iar golul din mine de mine-i prea-plin,
Aș vrea să mă laud că încă-s deplin
Și pot să fac plinul golirilor mele.*

*Dar plâng după frunza ce cade din mine
Și moare ca pasul pierdut pe poteci,
Pe unde, în toamnă, ca vântul mai treci
Cu dorul din vară, cu vara din tine.*

*Te caut, iubito, pe crengile stinse,
În altă frecvență, în alte iubiri,
În floarea de mină, în alte-nfloriri,
În clipe uitate, în stele aprinse...*

*E toamnă-n pădure și iarnă pe munte,
Durerea te doare când frunzele-ți cazi,
Se zbenguie vântul prin ziua de azi,
Iar umbrele goale Țes muguri pe frunte.*

*Copacul din mine-i o oază-nghețată,
Deșertul din oaze e-n jnepeni, pe munți,
În sate-i sezonul de ploi și de nunți,
Iar clipa eternă se trece-n durată.*

*O pată din soare mă ține de mână,
Să fac iar lumină în soare nu știu,
Da-ncerc s-aprind focul pe visul pustiu
Cu ultima-i rază ce-aș vrea să-mi rămână.*

*Mi-e frig de apusul ce arde-n câmpie,
În mine bat aripi pe frunze de vânt,
Se stinge lumina aici, pe pământ,
Copacul din mine-i o toamnă târzie.*

*Aș vrea să-mi las dorul s-ajungă acasă,
Să-mi caut iubita pe-o toamnă de flori,
Să-mi mângâie tâmpla o brumă de zori,
Iar eu să-mi pun capul pe roua culeasă.*

*Copacul din mine-i furtuna din vânturi,
Lumini ale nopții din ultimul far,
Copacul din mine e încă stejar,
La porțile toamnei, cu ramuri pe gânduri.*

*București,
10 septembrie 2016*

TOAMNA TOAMNELOR

*N-am vreo toamnă pentru alții,
eu sunt toamnă pentru mine,
toamnă toamnelor senine,
întomnate-n generații...*

*Toamna-i vremea vremuită,
care coase cu răcoare
haina petelor solare,
pe o vară zdrențuită.*

*Generații de-întomnare,
prefinaluri ruginite,
anotimpuri răstignite
precum sfinții-n calendare...*

*Toamna-i anotimpul-seară,
unde soarele apune,
unde vara se supune
iernii, pentru primăvară.*

*Toamna-i un final de ciclu,
dintr-un an normal al vieții,
un apus al dimineții,
pentru-un alt și alt periplu.*

*Toate-acestea, azi, înseamnă
val, ocean și veșnicie,
soare, nor și nostalgie,
gând și dor în miez de toamnă...*

*Punct final în cartea sorții,
avanpost de vreme rece,
pentru clipa care trece
în eternul alb al nopții.*

*Toamna-i un final în viață,
pentru-o nouă dimineață.*

*București,
15 septembrie 2016*

UN MOD DE-A NU FI UN DERIVAT..

*Nu știi ce-nseamnă verbul „a iubi” –
Un verb ciudat, lipsit de-nțelepciune –
Și nu transform iubirea-n rațiune,
Dar nici într-un alt verb: „a suferi”.*

*Dar ambele-s pe post de-adevărat,
Se întâlnesc și se despart mereu,
Ca soarele cu ploaia-n curcubeu
Ca zorii cu lumina pe-nserat.*

*Sunt totuși verbe care-n gând se spun
Și mii de spuse ce nu pot fi spuse,
În zbor spre cer sau în tăceri subduse:
Sunt verbe ce răsar, chiar când apun.*

*N-ai cum să-mparți în două ce trăiești:
De-aici și pân-aici este gândire,
De-aici și pân-aici este iubire,
Așa gândești, dar nu așa iubești...*

*Oricum, este destul de complicat...,
Nu-i totul „Da” și „Nu” în rațiune,
Iar „a nega” nu-nseamnă-nțelepciune,
Ci doar un verb mai simplu conjugat.*

*Iubirea-i câteodată orb frumos,
Un fel de inimă ce-n piept se zbate,
Ca un voiaj pe drumuri neumbrate,
Lansare-n Cosmos sau în mers pe jos.*

*Iubirea cere totdeauna doi,
Sau un întreg din care ești jumătate,
Dar nu doar două jumătăți cuplate,
Ci unul ce există-n amândoi.*

*Iubirea-i un produs sofisticat,
Un fel de-alcătuire naturală
Intre real și-o formă ideală,
O piatră-n care două inimi bat,*

*O apă-n care două fluvii curg,
Un uragan pe-o liniște de vis,
Infern care durează-un paradis,
Distrugător ce-nseamnă demiurg.*

*Iubirea nu-i pe lume un concept,
Nici ce s-a scris de ea, de când se știe,
Pe-un bilețel sau la Academie,
Ci un nebun frumos și înțelept.*

*Iubirea-i modul nostru de a fi
Și nu un derivat din verbul a iubi.*

*București,
13 septembrie 2016*

CONSONANȚE

*Consoanele se ceartă pe vocale,
Vocalele fac mofturi la consoane
Și bat diftongi cu cratimă-n timpane
Ce suie-n munți sintagme abisale.*

*Vocalele-s curtate de consoane,
Cavalerism lingvistic de-anvergură
Ce-aduce în cuvânt o-încărcătură
De flori de piatră ninse pe maidane...*

*Cu amfibrahul antic între maluri
Și c-un dactil ce știe să coboare,
C-un anapest maestru-n cățărare,
Silabele-și iau cota lor de valuri.*

*Cuvintele se joacă-n diafără,
Cu înțelesuri noi, sau diferite,
Escaladând metafore-învechite
C-un pas minor și-o inimă majoră.*

*Las coriambul să se joace-n pace,
C-un iamb și c-un troheu legați c-o sfoară,
C-un înlăuntru gol de ce-i afară
Și c-un făcut ce-n alt făcut se face.*

*Cuvintele-și fac veacu-n consonanță,
De-s verbe, interjecții, adjective,
Banale, singulare, colective,
De au sau de-au avut vreo importanță...*

*În ramonaj pe-un horn de pietre rare,
Cuvântul iese iarăși la iveală,
Ca într-un test cu pete de cerneală
Cu forța lui de verbe creatoare.*

*Oriunde-ar fi, în cer și pe pământ,
Cuvântu-i om, iar omul e Cuvânt.*

*București,
16 septembrie 2016*

RAȚIONAL ȘI ÎNȚELEPT...

*Raționalul bate-n toabă c-un concept,
pe care-l crede-un băiețuș de casă,
produs de el și, când vrea el, îl lasă
să creadă c-a ajuns un mare înțelept...*

*...Rațional nu-nseamnă-a fi universal
și nici măcar stăpân peste cetate,
căci rațiunea nu-i în tot dreptate,
deși ce-i drept, ar fi, de drept, rațional.*

*În rațiuni se bat cohortele din noi,
în judecăți stă logica gândirii,
precum în cer ideea nemuririi
și-n nori pre-rațiunea toamnelor cu ploii.*

*Căci rațiunea-i un sistem de-a judeca,
abstract, cu noțiuni foarte concrete,
direct, tranșant sau cu valori discrete,
ce-a fost venit, ce va veni, ce va pleca.*

*În rațiuni, orice-i mereu rațional –
sunt rațiuni și simplă rațiune,
idioșenii sau înțelepciune –,
precum în val stă rațiunea de-a fi val.*

*Sunt rațiuni de stat și vorbe din pământ;
din rațiuni, orice este posibil:
sublim, normal, discret sau chiar penibil,
revolte-n parlament și embargo pe vânt.*

*Dar ce-i rațional e și adevărat?
Ea, rațiunea, uneori, te minte,
căci adevărul nu-i joc de cuvinte,
ci doar ce-a fost, ce este, ce s-a demonstrat.*

*A fi rațional nu-înseamnă-a fi moral,
adesea, rațiunea-i motivare,
de ce-i așa, de ce sunt nori sub soare,
de ce există-n lume un sublim fatal.*

*În rațiune, bate-un vânt spre ideal,
cu stoluri de cuvinte și concepte,
cu ce gândirea poate să accepte
de-a fi real ce-n altă zare-i ireal.*

*A fi rațional e-n viață un concept,
un mod de-a fi al omului cu minte,
un pașaport prin lumea de cuvinte,
dar nu și un garant că ești un înțelept.*

*În timp ce rațiunea este-o facultate,
înțelepciunea-i, pentru om, o calitate.*

*București,
18 septembrie 2016*

DE CE-S CONSOANELE TĂCUTE?

*De ce-s consoanele tăcute?
De ce-s vocalele vocale?
De ce-s pe lume vorbe goale
Și-atâtea vrute și nevrute?*

*De ce-s vocale numai șapte
Și două-ș-patru de consoane,
Ce n-au nici voce, nici timpane
Și nici măcar trei dinți de lapte?*

*De ce-s consoanele banale,
Deși sunt foarte numeroase,
Și-acceptă, tâmp, să fie scoase
În vocea lumii prin vocale?*

*E oare drept ca o mulțime
Ce stă cuminte-n temelie
Să se exprime-n ce-o să fie
Prin mai puțin de o pătrime?*

*Sau poate doamnele consoane
Nu sunt defel nevinovate,
Ci, mai degrabă, în cetate,
Au fost și sunt, de drept, patroane...*

*Și-n timp ce ele-s pisicuțe
Și pun la cale strategii
De a-și extinde-împărăția,
Vocalele-s doar... albinuțe.*

*E drept, o singură pătrime
E purtătoare de cuvinte,
Iar trei pătrimi sunt necuvinte,
Într-un castel de voci și rime...*

*Consoanele-s tăceri astrale,
Precum o lume fără zare,
Iar șansa lor de evadare
Stă-n guralivele vocale*

*Dar limba nu-i un lucru-n sine,
Ci-un dans cu balerini-consoane
Pe-o scenă a marilor binoame
Și cu vocale-balerine.*

*De ce-s atât de-încarcerate
Cuvintele-n dicționare?
De ce-i nevoie de-învățare
Să poți vorbi, să scrii o carte?*

*E clar că-n limba cea vorbită
Acusticul constă-n vorbire
Iar consonanța în simțire,
Ca-într-o monadă infinită.*

.....

*De ce-s consoanele tăcute?
De ce-s vocalele vocale?
De ce-s pe lume vorbe goale
Și-atâtea verbe prefăcute?*

*De ce sunt oamenii cuvinte?
De ce-s cuvintele concepte,
Sau vorbe grele și-înțelepte,
Prejudecăți sau lucruri sfinte?*

*E greu de spus, dar asta e!
De-aceea ne-întrebăm: De ce?*

*București,
19 septembrie 2016*

ATARAXIE

*Aș vrea s-o iau din nou la vale,
Dar mă așteaptă, sus, un deal
Și, mult mai sus, un ideal
Și o cascadă urlătoare.*

*Cred c-aș putea să fiu de toate
Și-n totul să gălesc nimic,
Să merg, să cad, să mă ridic,
Să mă târăsc, să dau din coate.*

*Dar nu știu de mai sunt în stare
Să trec din nou prin ce-am trecut,
Și să refac ce n-am făcut,
Când mă simțeam stăpân pe soare.*

*Dar toate-acestea-s revolute
Și au apus din drumul meu...
E important doar ce-aș vrea eu
Din toate câte-au fost nevrute...*

*Acum nimic nu mai contează,
Ce-a fost a fost și s-a sfârșit
Pe-un interval nedefinit,
Pe care gându-l mai urmează...*

*...Nu pot deloc să fac lumină
În negura ce-mi bate-n geam,
Nici să devin ce nu eram,
Când viața mea părea sublimă.*

*Mai sunt atâtea lucruri sfinte
Ce-au ars cândva pe-același rug,
De care nu mai pot să fug,
Nici înapoi, nici înainte.*

*Aș vrea să trec în altă stare,
Să mă alung, să scap de drum,
Să ard în foc, să mă fac scrum,
S-ajung în altă depărtare.*

*Să plec din tot ce-a fost odată
Și dintre stele să cobor,
Să m-ancorez pe-un colț de nor,
Într-un alt timp, fără durată.*

*Să mă golesc de ce-o să fie,
De mine și de eul meu,
De niciodată, de mereu
Și chiar de ultima chindie...*

*S-adorm pe zero entropie,
Să mă-învelesc cu-ataraxie.*

*București,
19 septembrie 2016*

SUBSTITUȚIE

*Eu n-am nimic în gând din ce va fi să fie,
e mult nămol pe cer și stelele-s plouate,
de cauți vreun nimic, găsești pe jos de toate
pământu-i plin de el, iar marea-i o prostie.*

*Oceanele-s pe dos, iar Terra-i o poveste,
ai emigra în cer, acolo unde-i bine,
în loc să mergi, doar zbori, iar nopțile-s senine
și chiar de cazi în sus, cădere nu mai este.*

*De vrei să treci pe-o stea, ai zborul la-ndemână,
nu te târăști prin glod, ești doar în libertate,
și ai uitat demult ideea de cetate...,
de pierzi ce n-ai avut, câștigi ce-o să-ți rămână.*

*Din mai-nimicul tău, tot mai-nimic s-ar face,
ești doar ce-ți ești, pe cer vei fi o făcătură,
un pământean de colb, cu mult gunoi în gură,
un emigrant pe vânt, o vorbă care tace.*

*Dar, sus, pe cer, nu poți să fii un oarecare,
luceafărul ți-e unchi, iar soarele ți-e tată,
și nu mai ești nimic din ce ai fost odată,
când tremurai de frig, prin ploaie și ninsoare...*

*Acum ești spațial, cu drept deplin la stele,
nu pământean de rând, ci cerulean în lege,
cu pașaport de prost, dar cu tupeu de rege,
cu libertatea-n pumn și mintea-ntre zăbrele...*

*Cam asta-i tot de spus sau scris dintr-o poveste
visată pe-un maidan stelar de emigrare
în spațiul plin, pe vreo idee, sau în soare,
din care tot ce-a fost sau este nu mai este...*

*Când libertatea-nseamnă emigrare,
căderea ține loc de-nălțare,
memoria-și ia seva din uitare,
uitarea se strămută-n resemnare.*

*București,
20 septembrie 2016*

REDUNDANȚĂ

*Iau ca redundantă facerea de bine,
umplu noaptea lumii cu făclii de gheață,
fac un duș de rouă-n prag de dimineață,
ziua ce urmează o-înnoptez în mine.*

*Nu mă iau la harță cu esența zilei,
ziua după noapte e doar o prezență,
fiecare clipă-înseamnă o esență,
precum bogăția din cutia milei.*

*Las zăpada-n vară să se odihnească,
marile orașe redevin pădure,
în stejar trăiește coada de secure,
și în poezie un parfum de iască.*

*Mă câștig la zaruri când mă pierd cu firea,
îmi duc singur crucea pe-un ocean de valuri,
mă golesc de fluvii, mă-împânzesc cu maluri,
mă umbresc de soare și-mi clipesc privirea.*

*Cred că pot, de mâine, să-mi refac frecvența,
să devin lumină, uragan sau plasmă,
cogno-galaxie, creuzet, agheasmă,
și la toate-acestea să-mi reduc esența.*

*Pot să-mi ard pe verbe un pustiu de dune,
să îmi murmur ploaia, să-mi fac nori seninul,
să răstorn în cobre, prin venin, veninul
și să-mi spun ce altfel nu se poate spune.*

*Pot să fac de toate, încă este vreme,
totul e posibil undeva-n gândire:
dor, indiferență, ură și iubire,
munți de certitudini, umbre sau dileme.*

*Se reprofilează-o altă importanță,
crește-un smoc de iarbă pe un sloi de gheață,
într-un val de seară suie-o dimineață
Și pe trei silabe munți de redundanță...*

*Dar mă paște gândul să devin monadă,
cum devine-adesea, din nimic, nimicul
și chiar inamic din ce-ar fi fost amicul,
când puterea minții a-încetat să vadă.*

*E tot mai aproape-n mine depărtarea,
mă albesc ca varul pe un rug de mure
și îndur ce timpul n-ar putea să-îndure,
când pe toamna vieții cade înserarea.*

*Ceasul nostru sacru merge înainte
și esența lumii calcă pe cuvinte.*

*București,
29 septembrie 2016*

SĂ MĂ PRIMIȚI ÎN AMINTIRE

*Vocea fratelui meu, Mitel,
la sosirea în garsoniera sa din Veșnicie*

*Să mă primiți în amintire
Ca pe-un copac care-a-înflorit
Și ca pe-un dor ce mi-a-înșorit
O viață plină de iubire.*

*Am fost o clipă de visare,
Am fost un om, am fost un gând,
Am fost un trecător de rând
Prin viața noastră trecătoare ...*

*Și nu știu de-mi aduc aminte
Cum am trăit, cât am trăit,
Dar știu c-am fost mereu iubit
De flori, de oameni, de cuvinte.*

*Mă duc în spații infinite,
Pe unde-am fost, cândva, demult,
Un vânt pe care-l mai ascult
Trecând prin ramuri desfrunzite.*

*București,
27 septembrie 2016*

TOT MEREU VA FI AȘA...

*Am dat sorții, pe din două,
Picătura mea de rouă,
Partea dreaptă-n zori de soare,
Partea stângă-n ochi de floare.*

*Floarea a-înflorit în mine,
Soarele în ochi la tine,
Ochii tăi sunt zi-lumină,
Floarea mea, o zi senină.*

*Ochii tăi sunt steaua mea,
Steaua ta-i o dublă stea,
Le cuprind pe amândouă
În clepsidra mea de rouă.*

*Timpul s-a eternizat,
Zorile s-au luminat,
Roua-i doar un strop de soare,
Stelele-s adânc de mare...*

*Noaptea s-a trecut în zi,
Ziua-i modul ei de-a fi:
Cer frumos cu dor de lună,
Port-samar de vreme bună.*

*Nu știi de-aș mai vrea ceva,
Azi, aici, altundeva.
Ochii tăi sunt miez soare,
Iar tu o-însorită floare.*

*Tot mereu va fi așa
Când privești în viața mea.*

*București,
08 octombrie 2016*

REFLECȚIE

*Soarele ce n-are soare
Este-un soare fără soare.*

*Viața care n-are viață
Este o viață fără viață*

*Timpul care n-are timp
Este-un timp fără de timp.*

*Vremea care n-are vreme
Este-o vreme fără vreme.*

*Mintea care n-are minte
Este-o minte fără minte.*

*Casa care n-are casă
Este-o casă fără-acasă.*

*Dorul care nu e dor
E pârâu fără izvor.*

*Omul care nu e om
E o creangă fără pom.*

*Nu-s mereu ceea ce par
Și când sunt, atunci dispar.*

*Dacă toate sunt ce sunt,
Pot fi eu ce nu mai sunt?*

*București,
08 octombrie 2016*

CONGRUENȚE PE RUG

*N-am nimic cu cel ce are,
N-am nimic cu cel ce n-are,
N-am nimic cu cel ce știe,
Nici cu cel din veșnicie.*

*Tot ce am am doar cu mine,
Ajuns rău pe rol de bine,
Bine promovat în rău,
Everest pe post de hău.*

*Foc aprins c-un sloi de gheață,
Seară-n loc de dimineață,
Ceas ce merge înapoi,
Ego care-și spune „Noi”,*

*Creier gol, cu dinți de lapte,
Uragan stârnit de șoapte,
Fermitate-n îndoială
Și-un prea-plin de vorbă goală.*

*Aș crea din gând pădure
Și din seceră, secure,
Din ocean, un fir de apă,
Din ogor, un colț de sapă.*

*Brazda aș preface-o-n plug
Și, din boi, aș face jug,
Din amnar, aș scoate iască,
Din bordei, casă domnească.*

*Vorbele le-aș face gând,
Aș striga la toți tăcând
Și-aș crea un fapt real,
Dintr-un murmur ideal.*

*Eu sunt doar ce n-am să fiu
Sloi de gheață-ntr-un pustiu,
Rău, atunci când nu sunt bun,
Bun, atunci când sunt nebun.*

*Iar de-ar fi să cad în sus
Și, când vin, să cred că-s dus,
Aș ieși din Univers
Și aș fi picior de vers.*

*Și când zidul s-o zidi,
Am să fac din noapte zi.*

*București,
10 octombrie 2016*

MOD DE VIAȚĂ

*A fi când vrei prea fericit nu-i vreo scofală,
Căci doamna Fericire nu-i nici prea, nici foarte,
Ci doar acel cuvânt ce unora se-împarte
Cum se împarte-n viața lumii vorba goală.*

*Dar nici nefericirea nu-i vreo fericire,
Să-ți oblojești cu ea tristețea când te doare
Și, pe-înnoptarea ei, să pui un strop de soare,
Iar golul plin de gol să-l umpli cu uimire.*

*Nu-n toate astea se găsește fericirea,
Și nici durerea n-are-n suflet flori de piatră,
Dar pietrele sunt temelie pentru vatră
Și doar prin foc există-n noi nemărginirea.*

*Dar cel mai important în sine este gândul,
Doar gândul este-n curtea lumii libertate,
Cu el aprinzi în nopți lumini eliberate
Și faci să umble gol, printre cuvinte, vântul.*

*Nu e de-ajuns s-ajungi cu el la-nțelepciune,
Să faci pe cer căldură când în casă-i gheață,
Acolo, sus, există-n om alt mod de viață
Și-o stea de foc ce niciodată nu apune.*

*București,
15 octombrie 2016*

FEMEILE SUNT DOAR CA ELE

*Femeile sunt ca vulcanul,
Care erupe când vrea dânsul;
Când râd prea mult, le-apucă plânsul,
Când plâng prea mult, își pierd aleanul;
De-atâta plâns, le umflă râsul,
De-atât alean, golesc oceanul.*

*Dar ele-s forța lor lumească
Și fac ce vor cu ce vor ele,
Nu au nici țărături nici zăbrele,
Nici ceas de-l rău, nici gânduri rele,
Ci doar o poală de surcele
S-aprindă-un foc să se-încălzească.*

*Un rug cu ochi de semanteme,
Sau doar o singură scânteie,
În vechi palate și-n bordeie
Ca o mirabilă idee
Din focul sacru de femeie,
Aprins pe-același vechi dileme.*

*Și ard cu jar cum ard tăciunii,
Se coc ca strugurii din vie,
Sunt tot mereu ce vor să fie:
Un râu frumos cu apă vie
În zori, la prânz și la chindie
În soare sau în umbra lunii.*

*Dar sunt frumoase, luare-ar luna,
N-ai vrea să vezi pe rug niciuna.*

*Gheorghe Văduva,
București, 16 octombrie 2016*

ACOLO, ÎN PONORUL DE-ALTĂDATĂ...

*Acolo, prin ponorul de-altădată,
Treceai senin, ca un parfum frumos,
Când cerul nopții se plimba pe jos,
Cu pași de zori din somnul tău de fată.*

*Rochița ta se unduia ca marea,
În ochii tăi ardea un meteor,
Iar visul clocotea răscolitor,
Ca un prezent ce-aduce neuitarea...*

*Erai o floare rară, pe răcoare,
Care-nfloarea-n luminile din zori,
O floare care crește-ntre fiori,
Ca florile de gheață pe ninsoare.*

*Cântai ca o vioară fermecată,
Și alergai ca mieii-n luna mai,
În ochii tăi, din lacrimă-înfloreai,
Prin ochii mei, de lacrimă scăldată.*

*Te însoream din colțul meu de soare,
Prin ochii tăi doream să-mi luminez
Un vis pe care încă-l mai visez
Mereu, în viața asta schimbătoare...*

*Trecut-au ani, mai mult decât o viață,
Atâtea zori s-au scurs în infinit,
Dar în ponorul tău n-ai mai venit,
De-atunci, din acel vis de dimineață.*

*Eu n-am uitat și n-am să uit vreodată
Acel surâs de floare de ponor,
Cu care mă-însoresc și mă-înflor
Când te zăresc în fiecare fată.*

*București,
20 octombrie 2016*

FRIG CARDINAL

*Mi-e frig de-atâta Nord în casă
Și cald de-atâta Sud pe creste,
De-atâta Nu în tot ce este,
De-atât plecat mereu de-acasă.*

*Mă ard ghețarii de pe munte,
Cu Nordul lor pe verticală,
Cu alba lor chiverniseală,
Urmată de un nor pe frunte.*

*Mi-e frig de-atâta Nord în muguri,
E tot mai ger când e căldură,
Îl cred cinstit pe cel ce fură
Și-mi iau esteticul din nuduri.*

*Mi-e frig de-atâta Nord în toate
Și cald de-atâta Sud în Norduri,
De-atât ecuator în fiorduri,
De-atâtea nopți neînnoptate*

*Mi-atâta frig și-atâta frică
De Nordul-Sud pe post bine,
De Sudul-Nord și chiar de mine,
De ce-i perfect, de ce se strică,*

*De Vestul ce urăște Estul,
De Estul ce inundă Vestul
De Jos, de Sus și chiar de restul
Ce-și scie-n barbă testamentul...*

*Sunt mult prea-plin de vorbe goale,
De interese complicate,
Și de hoții justificate
C-o bătă pentr-un car de oale.*

*E-o noapte veșnică în mine,
Iar veșnicia nu-i la țară,
Au dat-o mahării afară
Din sat, din liniște, din sine.*

*Mă dor câmpiile-înghețate,
Mi-e frig de-înțelepciunea noastră
Și de gutuia din fereastră,
De amintirile uitate.*

*Mi-e frig de oful ce m-apasă
Și de tăcerea din cuvinte,
De-atâtea doruri dragi și sfinte...
Mi-e frig de dorul de acasă.*

*Mi-e frig de apa din izvoare,
De casa noastră de acasă,
De pâinile făcute-n casă,
De trecerea netrecătoare.*

*București,
21 octombrie 2016*

ALTRUISM EGOIST

*De-atâta bine ce mă înconjoară,
De-atâta stres, de-atâta vreme rea,
Sunt prea sătul de fericirea mea,
Și-n mine sunt mereu pe dinafară.*

*Mă simt un sine-n sine fără sine,
M-a educat un dascăl altruist,
În altul totdeauna să exist,
Prin lumea mea, care înseamnă bine.*

*N-am înțeles prea bine cum devine,
Să fiu în mine, totdeauna, noi,
Să nu existe apă, ci șuvoi,
Să fiu o lume mai presus de mine.*

*Căci cauza cea mare-i fericirea
Acelei lumi din existența ta,
Și nu contează-n niciun fel ce-aș vrea,
Esența existenței-i omenirea...*

*...Eram doar un cocean din marea glugă,
Un angajat pe viață doar la stat,
Un ins la fel ca toți, numerotat,
Ce n-are cum să vrea, nici cum să fugă...*

*Dar nu mai este altruism în țară,
Iar Eul a ieșit din rău cu bine
Și-a devenit, ca trenul fără șine,
Un Eu privat, golit pe dinafară...*

*Sunt, azi, în era multiliberală,
Un Eu în chintesențe-încarcerat,
Ajuns din nou, în casa lui, argat,
Esența-i astăzi altă socoteală...*

*În sine nu contează omenirea,
Ci Eul tău ieșit din altruism,
Și cocoțat pe-un sac de egoism...
Esența lumii-i supraviețuirea.*

*Deci, astăzi, alta-ți poate fi menirea:
Să strigi, să-nduri, să rabzi, dar să muncești,
Să fii mereu umil, așa cum ți-ești,
Și să aștepti, la toamnă, mântuirea.*

*Să știi că altu-i mai cu moț ca tine,
C-așa vrea astăzi bunul Dumnezeu...
Iar eu să stau smerit, la locul meu,
Și să-nțeleg că n-am nimic cu mine.*

*Sunt doar un Eu complet golit de mine,
Un exilat în sine fără sine.*

*București,
21 octombrie 2016*

RISC CHIBZUIT...

*Mă iau la-întrecere cu mine,
Și-alerg, ca racul, înapoi,
Mă simt ca frunza de trifoi,
Când n-are patru foi cu sine.*

*Nu-mi plac concursurile fade,
Cu-alergători de catifea,
Ce se întrec pe-o canapea,
Când soarele pe gânduri cade.*

*Nu-mi plac nici cursele barbare,
Prin jungla bravilor aleși,
Din care-învingător de ieși,
Ajungi la DeNeA-n dosare.*

*Îmi place doar să-alerg prin casă,
C-o țuică fiartă-într-o cănuță
Și c-o esență-într-o sticluță,
Să-mi beau cafeaua pe terasă.*

*Și, când s-o termina războiul,
Să-mi preplanific maratonul,
Să-mi duc în creier stadionul,
Și-într-o furnică, mușuroiul.*

*Și-apoi să-mi pună sfânta lună,
Un nou aviz pe alergare
Și chiar pe petele din soare,
Când în Centuri va fi furtună.*

*De-aceea, pasul înainte,
E mai riscant decât angoasa
Și n-o poți lua la sănătoasa,
Când nu mai ai, în cont, cuvinte.*

*Deci, dacă vrei să-ți fie bine,
Să ai cuvintele la tine.*

*București,
22 octombrie 2016*

PACT VITAL...

*Las partea bună-a lucrului în sine –
Și-o face singur cum și când o vrea –,
Și dau o raită prin voința mea,
Să mă-înțeleg cu facerea de bine.*

*N-am vreme de-întruniri sofisticate,
Voința-i goală ca un Eu vidat,
Pe care niciodată nu l-am dat
La-întors de val pe-oceane plagate.*

*Îl las acum pe țărături se se-încure,
Dar lucru-n sine trebuie făcut,
Așa cum însuși Kant, în sine, ar fi vrut,
Din rațiuni complexe și mature.*

*Iar eu mă duc, din rațiuni vitale,
Să-mi pun un strop de lacăt pe cuvânt,
Să nu mai umble slobod, dus de vânt,
Prin gândurile mele matinale,*

*Să-mi facă ziua plină ochi de noapte
Și-n plină noapte, să-mi șoptească: zi,
Să mă trezesc că pot, prin el, surzi,
Ca un taifun terorizat de șoapte.*

*Îi dau lui Kant un pol pe lucru-n sine,
La treburi grele-l pun pe Eul meu,
De lucru-n sine mă ocup chiar eu
Și-l țin în zgardă numai lângă mine.*

*De vreau să mai exist, ca Eu, în mine,
Voi face-un pact vital cu lucru-n sine...*

*București,
22 octombrie 2016*

STEAUA MEA CEA IDEALĂ...

*La ziuă, stelele se sting
Și-începe noaptea să se culce,
Iar clipele de zori se ning
C-un foc de dor, unde s-or duce.*

*Și nu știu dacă vreau să zbor,
Sau să mă las aprins de ele,
Căci înseși clipele sunt stele
Ce nu se sting și nici nu mor.*

*Azi noapte-am tot umblat pe cer,
Să-mi caut steaua mea-n lumină,
Prin constelația-i-regină,
Din nepătrunsul ei mister.*

*E greu, pe cer, să o găsești,
Acolo-n infinitul mare,
Căzută, poate, pe-o cărare,
Când de pe Terra o privești.*

*Dar tot visez că am o stea,
Pe cerul nopților din mine,
Crescută-acolo-între coline,
Chiar dacă eu n-o pot vedea.*

*O stea ce seara-n gând răsare,
O stea pe cer, adevărată,
Ce-n nopțile târzii se-arată,
Iar dimineața-n zori dispăre.*

*Aș vrea să văd în ochii săi,
De am sau nu o stea reală,
Dar steaua mea cea ideală
E totdeauna-n ochii tăi.*

*București,
23 octombrie 2016*

ȘI TACI ACUM...

*Ești tot mereu ceea ce faci,
Dar te ascult, când nu-mi vorbești,
Îmi place, poate, cum gândești...
Vorbești cu mine doar când taci.*

*Și taci mereu cum tace-un om,
Când vine vremea de tăcut,
Când uiți ce-ai vrut și ce-ai făcut
Pe vremea când erai doar pom.*

*Un pom uitat de Dumnezeu
Pe vreo ciozvârtă de pământ,
Între livezile din vânt,
Văzută doar de-un alizeu.*

*...Nu faci nimic, că nu mai poți
Să urci pietroiul pe vreun pisc
Și să-ți asumi vreun strop de risc
Din cel pe care tu-l socoți.*

*De-aceea, nu mai ești ce-ți ești,
Ci doar un fost demult trecut,
Ce-a tot vorbit, când a tăcut,
Și taci, acum, când îmi vorbești.*

*București,
17 octombrie 2016*

LA POARTA IERNII

*Când depărtările se-ating,
Și-începe zarea să se culce,
M-apucă-un somn de-o vorbă dulce
Și-n lampioane noaptea-mi sting.*

*M-așez la pândă în pridvor.
Să prind cu gândul vreo idee
Dintr-un parfum de orhidee,
Ce suie-n ultimul ponor.*

*Afară-i cald pe post de ger,
Mi-e dor de iarna de-astă-iarnă,
De țuca tare, de povarnă,
Dintr-un șîștar cu ochi de cer.*

*De-aceea, caut să-mi repar
O inimă ce-a stat pe-afară,
Într-un fierbinte miez de vară,
Când eu eram, pe rug, ghețar.*

*Și nu știu dacă vreau să pot
Să-întorc un fluviu la izvoare,
Să cad o stea necăzătoare
Și-n Marea Liniștii să-înot...*

*Dar știu, mai mult decât precis,
Că toamna-n zori va fi plecată
La toamna ei de altădată,
Iar soarta iernii s-a decis...*

*Va fi o iarnă fără vânt,
Cu viscoliri în călimară,
Cu flori de gheață-n primăvară
Și cu zăpadă pe cuvânt.*

*București,
30 octombrie 2016*

GÂND DE TOAMNĂ...

*Coboară-întomnarea cu spuza pe creste,
În vale copacii se-adună în ramuri,
Pe dealuri-și iau zborul desene rupestre,
Cu fluturi de frunze și cai fără hamuri.*

*Se zbate-n instanțe o clipă de jure,
S-aducă prin toamne un strop de-îndreptare,
Dar dreptul se taie c-un colț de pădure,
Prin vechea secure din noua-închisoare.*

*Bat stele din aripi prin nori plini de iască,
Pun munții, prin ceață, căpăstrul pe soare,
Prin gheață, lumina ar vrea să-încălzească
O lume de-abisuri ce-învață să zboare.*

*E toamnă pe dealuri și iarnă în piață,
Tarabele-s pline de suflete goale,
Vulcanii de noapte la ziuă îngheață
Și zorii încearcă din morți să se scoale.*

*Am parte de-o toamnă cu frunze pe gânduri,
Ce-n iarna cea nouă ar vrea să-înverzească
Și, poate, la toamnă, din nou să rodească,
Ca sevele lumii ce vin din pământuri.*

*Reintru în iarnă cu toamna din mine,
Și las toamna toamnei să plece acasă,
În toamnele lumii sunt toamne puține,
Dar toamnei, de toamnă, niciunde nu-i pasă.*

*București,
05 noiembrie 2016*

SENINĂTATE

*Era o noapte cu simboluri
Și mă-întorceam la steaua mea,
Dintr-un pustiu de vreme rea,
C-un gol prea-plin de-atâtea de goluri.*

*Și nu știam de pot ajunge,
Cu-atâta tu în ce sunt eu,
Cu-atâta nor în norul meu,
Un nor în nor să mă alunge.*

*Suiam, atent la ce se-întâmplă
Cu gheața-înșfipă în colțari,
Cu focul nopții pe ghețari,
Cu inima ce-mi bate-n tâmplă.*

*Eram un alpinist pe-o soartă,
Un fel de precursor la vis,
Zăvor pe poarta ce s-a-închis,
Ca să-ți deschid o nouă poartă.*

*Să duc în pisc un strop de soare,
Să-ți fac iglu, în cer, pe-o stea,
Să-ți dăruiesc lanterna mea,
Să ai lumină pe cărare.*

*S-ajungi la timp în noua-ți casă
Și-acolo, sus, să te-odihnești,
Ca-într-o poveste din povești,
Ca un destin ajuns acasă.*

*Și, sus, în marea plinătate,
Să pui pe rug un suflet gol,
Să faci luceferi din nămol
Și dintr-un nor seninătate.*

*Și să rămâi așa, mereu,
Seninătate-n norul meu.*

*București,
06 noiembrie 2016*

FLOARE ÎN ROBIE

Valentinei

*Acolo, departe, în cizma din mare,
Încerci să faci față iubirii sihastre,
Clipelor de groază ce vin din dezastre,
Ca un nor de lacrimi, ca moartea din soare.*

*Muncești ca o slugă, departe de tine,
La bănci, pe vecie, ești, de-acum, datoare,
Ai grijă de-o ființă, cu zile amare,
Dar, în viață, astăzi, toate-ți sunt ruine.*

*Stai singură-n umbre, de nopți speriată,
Trăiești ca o frunză în plină furtună,
Și-un strigăt de groază în viață-ți răsună,
Ai vrea doar o clipă să fii mângâiată...*

*Te uiți în oglindă și plângi pe-înfundate,
Ești fată frumoasă, cu ochi de lumină,
Dar nu știi ce soartă-ți va mai fi să vină,
Când visele tale sunt toate uitate.*

*Ai grijă de-o umbră ce-a fost, ieri, minune,
O doamnă bogată, frumoasă, deșteaptă,
Acum, o legumă, lovită de soartă,
Ieșită din minte și din rațiune...*

*Italia geme, lovită de-adâncuri,
În mare-i cutremur, pe țărniș uragane
Și dorul de-acasă îți țipă-n timpane
Ca firul de iarbă robit de pământuri.*

*Româncă damnată să porți greul sorții,
Ești astăzi, la Roma, precum ieri o dacă,
Robită să rabde, să-îndure, să tacă,
C-un lacăt pe soare la porțile porții.*

*N-ai timp de o vorbă și nici de-o cărare,
Bolnava se ceartă cu umbrele sorții,
Mai are putere să-și bântuie morții
Și țipă la tine s-o scoți la plimbare.*

*Afară îți tună s-o duci iar în casă,
Să-i cauți bunicul la el în grădină,
Să-i faci întuneric că nu vrea lumină,
S-aprinzi iar lumina, că-i negură-n casă...*

*N-ai clipă de-odihnă, sărmana nu doarme,
Îți cere să-i cauți o pată din soare,
Cu ochi plini de spaimă, îți țipă că moare
Și vrea-n tinerețe, acum, să se-întoarne...*

*Nu-ți arde de vise, azi, toate-s deșarte,
Nu știi dacă mâine mai poți fi în viață,
Ești o simplă marfă pe-o tarabă-n piață,
Azi, folositoare, mâine-n altă parte.*

*Ți se duce viața, prin străini, pe-afară,
Banca te presează să-i plătești dobânda,
Tu, aici, departe, împlinești osânda
Unui timp al nopții, și n-ai loc în țară.*

*Ieri, erai lumină și-aspirai departe,
Vedeai tot ce vede o fată frumoasă,
Aveai loc de muncă, un iubit și-o casă,
Azi, un întuneric de tot te desparte...*

*S-a stropșit guvernul și te-au dat afară,
Tu erai o clipă dintr-o altă sferă,
Alta ți-a luat locul și-ai rămas șomeră,
N-ai găsit de lucru, și-ai plecat din țară...*

*Nimănui nu-i pasă de drept și de tine,
Mama ta-i bolnavă, tu îi ești departe,
Lacrima durerii între voi se-împarte
Și n-aștepți ca răul să se facă bine.*

*Astăzi, tu ești umbră, floare într-o mină,
Înrobită-n viață și la bănci datoare,
Dar, în sentimente, radiezi candoare
Și, la tine-acasă, ești mereu regină...*

*Într-o lume hâdă, tu rămâi frumoasă,
Ca un vis de vară, fată cu ochi negri,
Ai cu tine-n piatra anilor integri
Casa ce te-așteaptă doar la tine-acasă.*

*Fată minunată, nu uita că-n viață,
După-un întuneric, vine-o dimineață.*

*București,
07 noiembrie 2016*

MULT PEA MULT...

Unui model de oroare și trufie

*Ești mult prea mult în mintea ta de curcă,
Și crezi că ce crezi tu este-absolutul,
O frază-n care râde-anacolutul...,
Sau, mai exact, cuvântul care-încurcă.*

*Te tot hlizești la gândul care-ți vine,
Te vezi numărul unu în gândire,
Ești cel mai cel în lunga ta uimire,
Când te descoperi în doar tu pe tine.*

*Îți ești de-ajuns întotdeauna ție,
Îi spui unui savant să mai citească,
Să-învețe de la tine să vorbească
Și-învățăcel cuminte să îți fie.*

*Înveți un literat literatură
Și pe-un chirurg cam cum să opereze,
Lui Eminescu-i spui să debuteze,
Ești „știe tot” și dai mereu din gură.*

*Apari ca o fantomă pe ecrane,
Ai ochii bulbucăți de-atâta știință,
Și totul pentru tine-i biruință,
Când umpli vreo vocală cu maidane.*

*Există-n tine doar dativul „mie”
Și-un absolut cu verbe de tot soiul,
Ce mocirlesc, în diamant, noroiul
Și fac din ce e sfânt o blasfemie.*

*Nu știi nimic și nimeni nu te știe,
Dar ești ce ești și ți-e de-ajuns ce-ți ești,
Prea-plin de prea-scursurile lumești,
Ajuns acolo, sus, la ce-o să fie.*

*Ai titluri cât o droaie de ziare,
Ești mai presus de docti și doctorate,
Și-un prea-curat în verbe necurate,
Cu care ai ajuns atât de mare.*

*Ameninți, din pridvor, pe toată lumea,
Ai generat prin verbul tău teroare
Și-ai speriat o lume cu dosare
Ce-au pus pe rugul morții-înțelepciunea.*

*Model de parvenire în restriște,
Eucalipt ieșit dintre gunoaie,
Sau un deșert care-a ucis o ploaie
Și-n loc de grâu a semănat miriște.*

*Renaști mereu, model de-înțelepciune,
Ce zi de zi dai lecții de morală,
C-o frază plină ochii de-o vorbă goală
Ce face, dintr-o floare, mortăciune.*

*Dar tu, model de ce ți-ai fost să-ți fie,
Ești intrigă, oroare și trufie...*

București, 08 noiembrie 2016

MORILE DE VÂNT

*S-au dus acasă morile de vânt
Și bat în poartă porțile de lemn,
Nedemnul pare, astăzi, foarte demn
Și verbul evadează din cuvânt.*

*Sus-dusele se duc cu dusul lor;
Iar timpul n-are timp de nostalgii,
Tristețile-s garant la bucurii
Și pescărușii n-au permis de zbor.*

*Doar vântul, azi, mai trece pe la noi,
Prin simfonia frunzelor de plop,
În așteptarea marelui potop,
Cu avangarda lui de nori și ploii.*

*Câmpiile se cațără pe munți,
Fonemele-și fac veacu-n semantem,
Iar gândurile zboară în tandem
Cu ochii-închiși, cu ceața lor pe frunți.*

*Nu mai găsești o umbră nicăieri,
Ard mugurii din soare în fântâni,
Fecioarele-și trec creierii în sâni
Și glasul nopții țipă în tăceri.*

*Doar morile de vânt mai cred în vânt,
În vântul care încă n-a plecat,
Ci doar s-a dus să-și ia un doctorat
În știința vântuirii pe pământ.*

*Și vântu-i astăzi doctor pe maidan,
S-a aliat cu lupii din Carpați,
A investit în morile de wași
Și-a devenit concept... eolian.*

*Dar vântul, de e vânt, rămâne vânt,
Nu-i pasă nici de ape, nici de mori,
Nici de zăpezi și nici măcar de ciori,
Ci bate ca vocalele-n cuvânt.*

*S-au dus acasă morile de vânt
Și vântul a rămas fără cuvânt.*

*București,
11 noiembrie 2016*

SAVOIR...

*Je ne sais pas si le savoir c'est tout,
Le monde se moque de cette pensée, parfois,
Personne n'en sait et ne saurait pourquoi
Le même savoir c'est le savoir partout.*

*Et moi, un mot éparpillé en vent,
Comme une idée qui ne sait pas qu'on voit
Un moi en voie de retrouver l'endroit
Ou le ciel se cache en nuages, souvent.*

*Mais mon ciel sera toujours le bleu
De ton étoile que je, en toi, regarde
Dans la nuit de mon étrange brouillard
Qui aime le cœur de l'âme de tes yeux.*

*Et, mon printemps, pourrais-je te consoler,
Quand le savoir te cache dans ma pensée,
Comme un œil qui voit dans une idée
Une connaissance qu'on ne connaît jamais ?*

*C'est si ou non, et tout sera, sans trêve,
Un arc-en-ciel qui veut nourrir les fleurs,
En éclairant, parmi les nuages, les cœurs,
En allumant, en plein nuit, le rêve.*

*Et je t'entends, ma fleur, en pleine silence,
Dans une monade qu'on ne peut pas la voir,
Mais on saurait ainsi toujours savoir
De faire d'un tel savoir une connaissance.*

*Et le savoir c'est juste un savoir-faire,
Un vrai silence qu'abrite un grand tonnerre.*

*București,
13 noiembrie 2016*

GÂND SPĂLAT

*În fiecare gând, e-un gând care se spală,
Și-n fiecare om, e-o altfel de spălare,
Cu apă rece sau clocotitoare,
Și-un fel de-a umple ochi o vorbă goală.*

*În fiecare gând, e-un gând ce se ascunde
De lume, de luceferi, de planete,
De jungle sau de verbe desuete
Și-un mod de-a fi sau de-a nu fi niciunde.*

*Dar gândul nu e doar reprezentare
A unui ieri, a unui azi, a unui mâine,
Nici zgardă pentru proști, nici lesă pentru câine,
Ci drum de-acces la vis și la visare.*

*În fiecare gând e-o lume infinită,
Ce trece, prin fractali, în flori și-n stele,
În libertăți complexe și-n zăbrele,
Ca ziua într-o noapte nesfârșită...*

*Doar gândul pare azi în libertate,
Cu mult deasupra unor legi corupte,
Ferite de iad și de căderi oculte
În turnul de-închisoare din cetate.*

*Dar gândul nu e doar abstractizare,
Nici a-îmblânzi cu ochii minții ceața,
Sau a-încălzi la focul sacru gheața,
Nici din abstract să faci concretizare.*

*El, gândul, este doar ce face omul,
Cu mintea lui, atunci, când plănuiește,
Dar și atunci când altu-l sfătuiește
Să taie trunchiul, ca să crească pomul.*

*Nu poți să știi unde te duce gândul,
Acest taifun de verbe-întortocheate,
Ce poate face pe-un maidan palate
Sau doar un nor pe care-l duce vântul...*

*Oricare om e unic pe planetă,
Dar câte unul e doar traistă goală,
Și foarte des, când creierul și-l spală,
Își uită mintea-n magica chiuvetă.*

*Azi, gându-i poate-n noi doar mărginire,
Și orice om, așa, demult, gândește,
Dar clipa tot mereu ne-adăpostește
În infinita ei nemărginire...*

*De-aceea, înainte de culcare,
E bine să-ți duci gândul la spălare.*

*București,
16 noiembrie 2016*

PRIVESC

*Privesc,
prin fereastra de foc a gândului,
aripile mele umede.*

N-am mai zburat demult...

*Ploaia a ocupat cerul,
orașul s-a ascuns pe undeva,
a intrat probabil în vreun accelerator,
nu-l mai găsesc nicăieri...*

O fi trecut într-o altă dimensiune...

*Visele au fost alungate,
ochii s-au lovit de tavan,
marginile s-au făcut țândări,
polii s-au depolarizat,
centurile Van Allen au dispărut...*

Timpul și-a luat concediu de gravitație.

*Ziua s-a înghițit pe sine,
începând cu amurgul,
răsăritul s-a întors pe dos
și nu l-am mai văzut...
Noaptea a rămas fără limite,
fără stâlpi,
fără sinapse,
fără repere,*

*fără întuneric,
fără sens...*

*Îmi culeg încet aripile
și le pun la fereastră.*

*Mâine îmi voi relua zborul
spre adâncul universului meu...*

Spre colțul meu de frig...

*București,
25 noiembrie 2016*

TOAMNĂ PE GÂNDURI...

*Toamna pulsează în inimi culoare
Și coase pe doruri căldura din vară,
Iar inima bate, ca vântul de seară,
Prin ploaia de umbre din raza de soare.*

*Toamna-i săracă de zile bogate,
Ce ard ca pământul sub frunzele moarte,
Și viața din ramuri la vânturi o-împarte
S-ajungă pe țârmuri de ape curate...*

*Toamna-i cărarea ce suie spre iarnă,
Prin albul de brumă din noua schimbare,
Aproape de norduri, departe de soare,
Lumina din suflet pe inimi s-o cearnă.*

*Toamna e gândul ce trece-n idee
Și prinde o floare, în nopți, la fereastră,
Golind de tenebre lumina albastră
Ce-aduce, în inimi, parfum de femeie...*

*Debut de poveste, culori resemnate,
Iubire durată în zilele verii,
În foșnet de soare din clipele serii...
Un click pe un zâmbet de clipe-întomnate...*

*Toamna răsare în noi nostalgie,
Corăbii ajunse la țârmuri de vise
Și vise durate pe doruri aprinse,
Pe care doar timpul mai vrea să le știe...*

*Toamna-i belșugul din cărți de citire,
Un rod al luminii ajunsă-n hambare...,
Imagini trecute în lumi trecătoare...,
Dar toamna rămâne eterna iubire...*

*Toamna-i femeia cu pruncul în spate
Ce suie Golgota spre bobul de viață,
C-un foc de iubire în globul de gheață
Și-un strop de căldură în lacrimi sărate...*

*Toamna-i elevul ce vine la școală,
Cu zilele verii în ochi adunate,
Cu cărți și caiete de el cumpărate,
Cu dor de colegii din viața reală.*

*Toamna-i studentul ce vede în zare
Proiecte și planuri, o viață frumoasă,
Aproape de visuri, departe de casă,
Și-n zori, înspre ziuă, o rază de soare.*

*Toamna-i finalul ce cade pe frunze,
Cu visul de iarnă, cu dorul de vară,
Cu mersul la școală, cu ploaia de-afară...
Toamna-i surâsul frumos de pe buze.*

*Toamna e omul ce vine acasă,
Lăsându-și la poartă povara de-o vară
Și speră ca mâine, în zori, să răsară
O lume mai bună, o viață frumoasă.*

*Toamna-i finalul din sfânta dorință,
Când gândul gândește la gândul din sine
La timpul ce-aduce zidirea de mâine,
La lumea ce crede că soarta-i credință.*

*Toamna-i refluxul din inimi bogate,
Poeme pe frunze, cuvinte pe doruri,
Luceferi pe innuri, ecouri pe zboruri,
Un vis între visuri din vise visate...*

*...Aud, în surdină, un cântec de toamnă,
Viori ce se-adună pe strune uitate,
Iubiri împlinite sau doar neuitate...,
Dar toamna-i, în iarnă, distinsa mea Doamnă.*

*București,
30 noiembrie 2016*

ÎNGHEȚ PE RUG

*E prea mult frig în lava care-mi bate-n tâmples
Și-n creier am un uragan de calendare,
În fiecare zi, răsare un alt soare
Și cred c-ar trebui ceva să se întâmples.*

*S-apară-n Univers, o galaxie nouă,
Un alt sistem stelar, un brand d-exoplanetă,
Un brav quasar produs demult în eprubetă,
Sau doar Hyperion într-un castel de rouă.*

*În lume sunt de toate, Universu-i mare,
De-aceea, șansele la viață-s neștiute –
Prezente, viitoare, proxime, trecute –,
Ca un deșert format din sute de Sahare,*

*Un fel de a privi, pe-o vastă esplanadă,
Un Univers de nesfârșite universuri,
Un înțeles de necuprinse înțelesuri,
Un cer de nevăzuți care mai știu să vadă.*

*Planetele-mi din gând sunt focuri pe orbite,
Le sting c-un dor, dar ele-apar din nou aprinse,
Au dreptul lor la șansa stelelor nestinse
Și, doar prin foc, mai pot să fie, azi, privite.*

*Dar focul, în sens invers, se numește gheață,
Iar gheața, prin clepsidre, se preface-n lavă,
Precum dulceața vorbeii bune în otravă
Când libertatea se închide-n fortăreață.*

*Azi, ard și eu pe-un rug aprins de raza lunii
Și nu știu de-am să pot să-l părăsesc vreodată;
Arzând, mă sting, ca o metaforă-înghețată,
Iar focul meu e-un jar în care n-ard tăciunii.*

*Îngheț pe-un rug din sfânta noastră galaxie,
Devin un înghețat prin focu-mi de pe viață,
Un Prometeu ce poartă-n mâini un sloi de gheață,
La care se-încălzește noua alchimie.*

*București,
03 decembrie 2016*

ZBORUL DIN IZVOR

Ideii de zbor

*Zburăm ca o zare-n pridvorul de zbor;
Rebeli la uitare, orbiți în lumină,
Iubire ce-și arde-n iubirea senină
Un zbor pentru-un suflet întors la izvor.*

*Zburăm, fiindcă zborul ni-i har și ni-i chin,
Statornic ca piatra, profund ca un vânt,
Chemare din spațiu, izvor din pământ
Și prins cu iubire de cerul senin.*

*Zburăm ca speranța spre dorul de dus,
Iluzie stinsă-n dogoarea din ploii
Și lume pierdută-n imensul din noi –
O oază de visuri ce-au fost și-au apus.*

*Zburăm ca o frunză pe-o pală de vânt,
Căci zborul ni-i viață și viața ni-i zbor;
Dar norul din suflet se trece-n alt nor
Și zborul, adesea, se frânge-n pământ.*

*Zburăm pentru zborul ce crește-n alt zbor
Copilul din ieslea iubirii de om
Și fructul din pomul ce poartă-n alt pom
Izvorul de viață ce trece-n izvor.*

*Zburăm ca cenușa lăsată în vânt
Și piere-n uitare ce-a fost și s-a dus,
Cum piere lumina din soare-n apus
Cum piere cuvântul trecut în cuvânt.*

*Zburăm, cât ni-i zborul în toate izvor;
Spre ceruri, în ceruri, pe mare, -n pământ...
Și morții mai zboară acolo-n mormânt,
Căci zborul nu moare, ci trece-n alt zbor...*

*București,
10 decembrie 2016*

SOLUȚIA LETALĂ

*E noapte-n noaptea albă dintre ere
Și gându-mi s-a oprit, năuc, din drum,
Când casele migrează-n stâlpi de fum,
Și visele se bat pe somnifere.*

*Stau lămpi de pază la ferestre-închise,
Pădurile din case dorm buștean,
Vreo zece lupi fac grevă pe-un maidan
Și urlă lung la porțile promise.*

*I-a alungat din crâng o stea polară,
Când Polul Nord s-a convertit în Sud
Și borangicu-n frunzele de dud,
Iar toamna s-a-înfrunzit a primăvară...*

*Nimic e tot nimic, o vorbă goală,
Degeaba urlă lupii a pustiu,
N-a mai rămas nimic din ce-a fost viu
În oful cătrănit de-atâta smoală.*

*E noapte-n creierul spălat de soare
Și tot ce-i văz devine-n sine orb,
Se dau cu cretă penele de corb
Și stema libertății-i o-închisoare.*

*Copacu-și pierde casa din pădure,
Și el rămâne-n grija nimănui,
Un hoț l-a creditat cu frunza lui,
Și i-a semnat scadența c-o secure.*

*N-a mai rămas nimic din vechea casă,
A ars pe-un rug parșiv ultimul dac,
Cohortele vorbesc, Carpații tac
Și moartea peste noi încet se lasă.*

*Un pâlc de viespi a dat din nou năvală,
C-un bâzâit frumos, de luna mai,
C-un iad ascuns într-un coșciug de rai,
Și-a injectat în noi soluția letală.*

*Avem un singur verb, Române, frate,
Să dăm afară hoții din cetate.*

*București,
16 decembrie 2016*

RAȚIUNE SUFICIENTĂ

*Las partea bună-a lucrului în sine –
Și-o face singur cum și când o vrea –,
Și dau o raită prin voința mea,
Să mă-înțeleg cu facerea de bine.*

*N-am vreme de-întruniri sofisticate,
Voința-i goală ca un Eu vidat,
Pe care niciodată nu l-am dat
La-întors de val pe-oceane plagate.*

*Îl las acum pe țărmuri se se-încure,
Dar lucru-n sine trebuie făcut,
Așa cum însuși Kant, în sine, ar fi vrut,
Din rațiuni complexe și mature.*

*Iar eu mă duc, din rațiuni vitale,
Să-mi pun un strop de lacăt pe cuvânt,
Să nu mai umble slobod, contra-vânt,
Prin gândurile mele matinale,*

*Să-mi facă ziua plină ochi de noapte
Și-n plină noapte, să-mi șoptească: zi,
Să mă trezesc că pot, prin el, surzi,
Ca un taifun terorizat de șoapte.*

*Îi dau cui vrea un leu pe lucru-n sine,
La treburi grele-l pun pe Eul meu,
De lucru-n sine mă ocup chiar eu
Și-l țin în zgardă numai lângă mine.*

*De vreau să mai exist, ca Eu, în mine,
Ar trebui să fiu un lucru-n sine...*

*București,
22 octombrie 2016*

RANGUL DE NIMENI...

*Nu poți să ridici la rangul de nimeni pe cineva,
Atâția oameni-nimeni trăiesc cum pot pe undeva...*

*Tot ce-i trecut rămâne, tot ce rămâne trece,
Chiar dacă, uneori, te-îmbeți cu apă rece,
Rămâi același nimeni din totul, din nimic,
Un călător pe umbre, o lume într-un clic...*

*Cuvânt nespus vreodată sau spus atât de des,
O frunză reculeasă din pomul recules,
Un fluture pe-o lampă, o floare-ntr-un pistil,
Un grobian temeinic pe-un amfibrah subtil.*

*Trăiești ca o angoasă, visezi ca un nebun
O candelă de gheață pe un afet de tun,
Un mort ce trece-n viață ca timpul înapoi,
Un viu în care moare ce-i încă viu în noi...*

*Dar nu contează astea, ești ac pierdut în fân,
Sau pielea unui șarpe crescut cândva la sân,
Copil ce-a-îmbătrânit pe-n vis de tobogan,
Bătrân distins de soartă c-o viață de maidan...*

*Condiția de nimeni este un moft regal,
O mlaștină cu plauri, un vers, un madrigal,
Un scut lipit de lance, o lance fără scut,
Un cer de diamante pe un picior de lut...*

*Dar nimeni e chiar Totul, în vid, în Univers,
O rimă fără rimă dintr-un picior de vers,
Metaforă vocală în tot ce nu s-a spus,
Icoană răstignită pe crucea lui Isus.*

*Contează numai sensul din anii care vin
Și multu-n mult prea multe din ce-i mereu puțin.
Nu poți atinge rangul de nimeni din nimic,
E mult prea mare clipa și marele-i prea mic.*

*Dar zilele se duc și nu contează cel ce pleacă,
E mult mai important ce e făcut mereu să treacă.*

*București,
23 noiembrie 2016*

CUVINTE SACRE DIN TĂCERI

*În lume-s milioane de femei
Ce poartă-n ele flacăra și foc,
Ce vin, se duc și nu se mai întorc,
Niciuna n-are însă pașii tăi.*

*În lume-s milioane de averi
Ce umplu golul lacrimilor seci
Și șterg însă răciturile poteci,
Dar nimeni nu-i ca tine, nicăieri.*

*În lume-s milioane de povești,
Ce-apun pe cerul nopții-n dimineți,
Dar roua din sintagma unei vieți,
Pe fruntea mea, doar tu o înflorești.*

*În lume-s milioane de visări,
Dar rareori un vis s-a izbândit;
În veacul plin de umbre și de mit,
Tu faci cuvinte sacre din tăceri.*

*În lume sunt atâtea galaxii,
Crescute ca luminile pe cer,
Ca stelele care răsar și pier,
Dar steaua mea în ochii tăi va fi.*

*De-aceea-n orice clipă te privesc,
C-un ochi tăcut ce-mi luminează-n gând,
Când îți șoptesc cuvintele, tăcând,
În limba sacră-a celor ce iubesc.*

*București,
04 august 1986*

CÂND SOARELE ADORME-N LOCUL MEU

*În fiecare inimă de foc,
Se zbate-un om cu suflet înghețat,
În care niciodată n-au intrat
Un gând frumos, o clipă de noroc.*

*N-am nici un sens pe-un drum fără ocol,
Sunt peste tot nimic sau altceva,
În fiecare dor ce duce undeva,
Este-un prea-plin pentru un suflet gol.*

*De-aceea, n-am să plec unde-am plecat,
N-am să rămân deloc unde-am rămas
Și n-am s-alerg, când alții merg la pas,
Spre-acel târâm din sine exilat.*

*Dar am s-ajung, în clipa de final,
Pe-un arc de cerc dintr-un taifun rebel,
În care toți, acum, suntem la fel:
Niște învinși din marșul infernal...*

*În fiecare inimă de soc,
Se zbate un pușcoci ce n-a pocnit,
C-un dop de călți și-un sânge ruginit,
C-un tanc de plumb și-un regiment de șoc.*

*Și-n toate-acestea a rămas un bit,
Stingher ca un parfum de felinar,
Ce ține lumea-închisă-într-un sertar,
Din care nu mai este de ieșit.*

*Și-am să declar neînimmii război,
C-o inimă ce bate-într-un parmac,
Când toate universurile tac
Și urlă clipa-încarcerată-n noi.*

*Și-am să mă las pe-o frunză răstignit,
Când trece vântul slobod prin grădini
Și latră câinii nopții, prin vecini,
La bitul cu sintagme garnisit.*

*Acolo, sus, am să cobor și eu,
Dintr-un adânc ce tace când îl strig,
Dintr-un ghețar care-a-înghețat de frig
Când soarele dormea în locul meu.*

*București,
26 decembrie 2016*

CLOCOT DE VERBE

*Tot bate-un clopot în Sfânta Dreptate
și toaca răsună pe-o frunză de știr,
pământul se-agață de ultimul fir,
dar golul conține, în el, plinătate.*

*În câmpul cu iarbă, cad ierburi cosite,
în creierul nopții, un creier rebel
alungă cu pietre lumina din el
pe drumuri de ducă spre zori obosite.*

*E oarbă lumina de noaptea trecută,
în neguri se arde ideea de zi,
chindia se stinge la ore târzii
și seara coboară pe-o vorbă tăcută.*

*Tăcerea din vorbe ne spune de toate
și toate-n tăcere de cer se lipsesc,
tăcerile umbrei de soare vorbesc,
negarea, la bază, înseamnă: se poate.*

*Și tot ce nu este, în sine mai este,
o știu dintr-o vorbă vorbită demult,
adesea, în noapte, târziu, o ascult...
Aceași cutumă, o altă poveste.*

*Povestea din sine acum e departe,
dar vorba, în vorbe, nu are hotar,
ea crește albastră, ca focul din jar
și-n sine, cu sine, prin ea, se re-împarte.*

*Cu eul din sine, și vorba dispare,
în vis e lumină și stelele pier;
dar clopotul arde în clocot pe cer
și golul din sine se umple de soare.*

*În zori, focul doarme pe-o vatră de gând,
în clocot de verbe, prin verbe tăcând.*

*București,
01 ianuarie 2017*

CHIAR DIN CHIAR...

*Chiar din chiar se face chiar,
Da din da se face da,
Ba din ba se face ba,
Dar din dar e-un dar în dar...*

*Vai din vai se strigă: Vai!,
of din of se-aude: of,
nici clepsidră, nici cartof,
nici drezină, nici tramvai.*

*Dor din dor e dor de dor,
prostul prost rămâne prost,
fără siglă, fără rost,
fără sens, fără umor.*

*Tot din tot înseamnă tot,
iar nimicu-i tot nimic,
nu-i nici munte, nici colnic,
nici savant, nici idiot.*

*Lumea-și are viața sa,
viața-și are lumea ei,
dai ce ai și ai ce iei
și vorbești pe limba ta.*

*Chiar din chiar rămâne chiar,
un adverb dubitativ,
uneori, chiar adjectiv,
alteori, cuvânt bizar.*

*Vântul-vânt aduce vânt,
și pe munți și pe câmpii,
și în casele pustii,
părăsite de cuvânt.*

*Cred mereu în ce privesc,
în ce văd cu ochiul meu
pe-un cer fără decolteu,
și când tac și când vorbesc.*

*Crezul meu e-un dor mărunt
de cuvinte care tac
și de faceri ce se fac
în ce sunt, în ce nu sunt.*

*Sunt ce sunt și fac ce fac,
când vorbesc, chiar dacă tac.*

*București,
02 ianuarie 2017*

FUMURI FĂRĂ MINTE

*Fumu-i partea care trece, dintr-un foc, în Univers
Și ce-a mai rămas din sensul piromanului pervers.
Fumul este nearsură și hibrid înecăcios,
Te sufocă și te-ascunde ca pe-un gând periculos.*

*Fumul n-are nici morală, nici program, nici scop final,
Este fum să-l vadă lumea ca pe-un fluviu fără mal,
Care curge cum vrea vântul, nu contează când și cum,
Fumul este fum în toate, că de-aceea este fum.*

*Fumul este partea moartă dintr-un foc cu oboroc,
Nu e important ce arde, ci doar ce-a ieșit din foc,
Nu se dijmuește focul, dar există fumărit,
Se impozitează fumul, chiar când focul a murit.*

*Focul nu iubește fumul, dar de-i foc va fi și fum,
Negru, alb sau invizibil, trecător fără de drum,
Inclusiv în minți tembele, care nu se-aprind deloc,
Totdeauna este ceață, fum de apă, fără foc.*

*A-început bătaia-n fumuri, va fi iar pe cer război,
Se vor bate norii minți pentru nopțile din noi,
Vor da foc la temelie ca aibă praf și fum
Și, în mintea lor cu fumuri, să se facă totul scrum.*

*Fumul vrea independență și putere și nămol,
Vrea și stele și luceferi și-un prea-plin de-un creier gol,
Vrea să controleze vântul și rachiul din șiștar,
Să dea foc la toată lumea, fiindcă asta-i necesar.*

*Sunt atâtea minți cu fumuri, ca ciulinii-n Bărăgan,
Fiecare vrea să aibă toată apa din ocean,
Nu să stingă focul lumii, ci să facă nori de fum,
Fiindcă apă e destulă, de-i dai foc, nu face scrum.*

*Fumurile nu au minte, dar orgoliu au destul,
Sunt țăfnoase, arogante și au creierul fudul,
Nu le place să audă, nici s-asculte ce nu vor,
Se stropșesc la toți aceia ce nu sunt la mintea lor.*

*Sunt prea multe minți cu fumuri ce fac legea la palat,
Că oricât le-ar arde focul, fumul lor va fi-împărat.
De aceea, cred că astăzi ne-a rămas un singur drum:
Să dăm foc la fumul minții, s-avem minte fără fum.*

*București,
07 ianuarie 2017*

CREZUL UNUI FIU DE BOSS

*Cât de complicate-s toate!
Cât de simplu e nimic!
Cât de bun e „nu se poate”!
Cât de mic e tot ce-i mic!*

*Cum mai bate-n toate vântul!
Cum netimpu-i contratimp!
Cum migrează-n nori pământul!
Și cum timpu-i fără timp!*

*Ce mă fac de nu iau bac-ul?
Dacă-l iau, ce fac cu el?
La ce pom mă duc cu sacul?
De ce-s bou și nu vițel?!*

*Cum mă uit la poarta nouă?
Și de ce n-o văd că-i veche?!
De ce-am văzul pe din două,
Dar mă simt într-o ureche?!*

*De ce-ajung la facultate,
Când vreau doar un os de ros
Și să-i dau pe toți pe spate,
Că sunt fiu de boss din boss?!*

*De ce nu-înțelege gloata
Că rad tot, din primul foc,
Că sunt osia și roata,
Că-s de soi și nu mă joc?*

*...Tata m-a trimis și-afară,
Să am clasă și dosar
Și, când am să vin în țară,
Să fiu cel mai tare-n bar.*

*Sunt elită și am mână
Și nu-s sărăntocul Ion,
Pot să dorm o săptămână,
Tot primesc un milion.*

*Pot să fac ce vreau în viață,
Sunt stăpân pe tot de drept,
Sunt stilat, am bani și față,
Sunt prea bun și prea deștept.*

*Nu știu ce-i aceea muncă,
De nimic nu am habar,
Eu știu doar să dau poruncă,
Fiindcă sunt un boss cu har!*

*

*Ăsta-i spiritul de boss:
Să tot ai un os de ros
Și un tată care poate
Tot ce altfel nu se poate.*

*București,
07 ianuarie 2016*

PRIN ALB, LA STEAUA LUI DIN CER...

*Sunt doar un gând din lumea mare
Și mă tot duc unde mă duc,
Precum un orb pe-un ochi din soare,
Și-ajung doar într-un cuib de cuc.*

*Nu-mi pasă dacă ard pe viață,
Nici de mă fac un rug pe cer,
Am un contract c-un sloi de gheață
Să fiu în alb un gând de fier.*

*Să mă-înroșesc în fierărie,
Să mă călesc când mi-o fi frig
Și să fac focu-n ghețarie,
Când ruginesc, să mă-încovrig,*

*Sunt gând de fier, dar ea, gândirea,
Nu are-n lume mărginiri,
E liberă, precum iubirea
Din ochii marilor clipiri.*

*Am rădăcini în focul sacru
Și frunze-n fierul cel mai pur...,
Pe Terra sunt doar simulacru
Și ruginesc, și tac și-îndur:*

*Pământul este un cer de apă,
N-am nicio șansă să fiu eu,
Tot ce-i aici de-oxizi nu scapă,
Voi fi străin în eul meu.*

*M-am aliat c-un sloi de gheață,
Să fac dintr-un ocean ghețar;
Și-n albul înghețat pe viață,
Să fie rege un fierar.*

*Tot ce e alb prin foc să treacă,
Pământul să devină fier;
Iar eu, un gând din el ce pleacă,
Prin alb, la steaua lui din cer.*

*București,
13 ianuarie 2017*

FLOAREA-N CARE DOUĂ INIMI BAT

*Orice floare face-o floare și rodește când vrea ea,
Chiar de toată lumea-i spune că e timpul să rodească,
Ea nu ține cont de lume, ci de legea părintească,
Ce-i dă rostul ei pe lume și un sens în viața sa.*

*Floarea nu-i o simplă floare, ci o clipă de frumos,
Care bate-n piept la lume, ca o inimă eternă,
Unde sângele-înflorește într-o lacrimă maternă,
Pentru stropul nou de viață din izvoru-i luminos.*

*Bate-o inimă de mamă într-o inimă de făt
Și o inimă de bebe într-o inimă de mamă,
Două inimi într-o floare ce în floare se recheamă,
Ca ghiocelul primăvara din ideea de omăt.*

*Două inimi într-o floare, două flori într-un mister,
Univers extins la clipă, unica eternitate,
Când luminile din stele într-o stea sunt concentrate
Și-într-o inimă de floare, bate-o inimă de cer.*

*Trec pârleazul dintre gânduri inimile care bat,
Ele nu trudesc la drumuri, nici la zboruri, nici la soare,
Ci la viața ce se naște totdeauna într-o floare,
Când, în floarea vieții noastre, două inimi tandru bat.*

*Florile sunt primăvară în grădini, în crâng, în pom,
Totdeauna unde-i viață, unde-i soare-i și idee,
Floarea vieții, între oameni, este-n lume o femeie
Care poartă-n viață-i viață și o inimă de om.*

*De aceea, -n viața lumii, floarea flori a semănat,
Iar femeia este-o floare-n care două inimi bat.*

*București,
17 ianuarie 2016*

CÂND UN GÂND CADE PE GÂNDURI...

*Câteodată,-n lumea asta,
Gândul n-are gânduri bune,
Una face, alta spune,
Nu e ușă, nici fereastră
Și nici pasăre albastră.*

*Face tot ce-l taie capul,
Tot ce pe chelie-i vine,
Nu-i e teamă, nici rușine
De ce poate-ar vrea port-capul,
Sau căruța, sau proțapul.*

*Gândul n-are mărginire,
Face tot și vrea de toate,
Tot ce-i tot, și tot se poate,
În imensa sa clipire
Din secunda-i de orbire.*

*Capul său-i eternitate,
Gândul său e-înțelepciune,
Oful său e rațiune
Văzul său – seninătate,
Mintea sa e libertate.*

*Libertate absolută,
Fără nori, fără hotare,
Fără noapte, fără soare,
Fără bani, fără valută,
Fără zeamă de cucută.*

*Lumea sa e infinită,
De finitul frust nu-i pasă,
El e peste tot acasă,
Ca o toamnă ruginită,
Ca o vorbă răstignită.*

*Clipa gândului nu trece,
E-o monadă peste vreme,
Fără timp, fără dileme,
Nici fierbinte și nici rece,
Nici pârâu care să sece.*

*Gândul n-are gânduri sfinte,
Când coboară-n hăuri sumbre,
Într-o lume fără umbre,
Fără sensuri, fără minte,
Fără gând, fără cuvinte...*

*Uneori, când bate vântul
Și fonemele fac valuri,
Vorbele își ies din maluri,
Se fac una cu pământul
Și cade pe gând Cuvântul.*

*București,
18 ianuarie 2017*

PARTAJ...

*Cu mine de vorbă să stai,
pe mâine, la timpul trecut,
și-n vorbele-ți rupte din scai,
să-mi dai ce odată-am pierdut.*

*Să-mi dai un permis pentru vis
și-un colț de lumină din cer,
să-mi iei ce eu încă nu-ți cer:
o șansă la drumul închis.*

*Să-ți dau ce la mine-ai uitat,
și poate-ți va fi de folos:
o vorbă întoarsă pe dos,
ca brazda pe câmpul arat.*

*Și-n ochii-ți de cer să privesc
lumina din sfintele ploii,
aprinsă odată în noi,
când stelele-n cer se trezesc.*

*Și-n vânt să te caut prin vânt,
ca gândul ce-și caută loc,
ca focul ce-aprinde alt foc,
ca vorba trezită-n Cuvânt.*

*Să-ți spun ce mai este de spus,
din hoarda de spuse-n zadar,
când noi mai credeam în nectar
și-n floarea ce-n soare-a apus.*

*Să-mi spui ce mai poți să-mi mai spui,
din spusele încă de spus,
din tot ce cu timpul s-a dus
și-ai vrea să nu spui nimănu.*

*Să vezi ce mai e de văzut,
cu ochii aceia de jad,
în care aș vrea să mai cad,
așa cum mereu am căzut.*

*Eu știu că mai ești ce n-ai fost:
trecut proiectat viitor
și soare ce suie-într-un nor,
ca versul nespus pe de rost...*

*De toate acestea mi-e dor
și pierd ce mereu am pierdut
în pașii din timpul trecut,
dar clipele încă nu mor.*

*Să-ți iei ce la mine mai ai,
să-ți dau ce-a rămas să îmi dai.*

*București,
21 ianuarie 2017*

TIMP DE SCHIMB

*În zori, pe-un nor, îmi vine schimbul,
cobor din Eu, mă pământesc,
dar nu mai vreau să-încărunțesc,
când sfinții mei își schimbă nimbul.*

*De sfinții lumii nu-mi prea pasă,
când vine vremea de sfințit,
iar nopțile de mântuit
și greierii de pus la coasă.*

*Mai cred în omul de zăpadă,
în ce făceam, în ce-am făcut,
în ce-am dorit, în ce-aș fi vrut,
în orbul ce-a-învățat să vadă...*

*Esența lumii este-o floare,
în fenomen e-un bolovan,
noblețea crește pe-un maidan,
și-înțelepciunea-n bălegare.*

*Îmi ponosesc cu vremea timpul –
vițelu-n timp devine bou –,
iar eu aș vrea să fiu, din nou,
un timp la timp cu contratimpul.*

*Mă iau la harță cu ciulinii,
când urlă vântu-n bărăgan,
când doarme somnul pe-un buștean
și latră-n zori, la lună, câinii.*

*Mă las la mâna unei vrăbii,
să-mi spună ea ce pot să fac,
când mărilor din mine tac
și pânzele devin corăbii.*

*Apun, când soarele răsare,
când stau pe loc, de fapt, mă plimb,
îmi iau, ca timp, un timp de schimb,
răsar când ziua-n nopți dispere.*

*Dar, în esență, sunt tot eu,
chiar de fac schimb cu timpul meu.*

*București,
20 ianuarie 2017*

POATE...

*Visez la ziua-n care, poate,
voi face ce-i urgent să fac:
să mă-întâlnesc c-un spirit dac,
pe-o vorbă-n minți necenzurate.*

*O vorbă care curge-n vale,
o alta care curge-n sus,
și-n care Decebal s-a dus,
cu toate gândurile sale.*

*Le-au stins o vreme cu uitare,
într-un târziu de timpuriu,
și au trăit ca un pustiu,
sub hoardele cuvântătoare.*

*De-s hoarde, asta știu să facă,
să prade aurul din munți,
să ningă negura pe frunți,
să moară timpul și să treacă.*

*S-aștearnă peste noi durere
și să ne facă migratori,
spunându-ne c-am fi datori
la sfinți, la hoți și la putere.*

*Să ne alunge ca pe-un câine,
s-arunce cu vocale-n noi
și să ne-întoarcă înapoi,
la lemnul vorbelor de mâine.*

*Iar ei să treacă la butoane
și noi din nou să-îngenunchem,
și să ne facem, iarăși, ghem,
analfabeți și pe maidane...*

*Și-n țara asta să rămână,
doar ei cu ei și clica lor,
cu cozile lor de topor,
cu vorba lor pe grai stăpână...*

*Popor, cu fruntea ta de piatră,
inteligent și necuprins,
ce niciodată nu ți-ai stins
tot focul sacru de pe vatră,*

*Popor din sfintele pământuri,
Cu foc în inima-ți de foc,
dar blestemat să n-ai noroc
și tot mereu bătut de vânturi,*

*Popor frumos, cu ochi de soare,
cu verbe ce se țin pe ii,
cu fete pline de câmpii,
azi, alungat peste hotare,*

*e timpul să te-întorci în țară,
în țara ta cu sânge dac,
acolo unde morții-ți zac,
și pe bandiți să-i dai afară...*

*Și vor fi iarăși zile sfinte,
când vom cinsti un spirit sfânt,
un dac ce vine din Cuvânt,
în fruntea oștii de cuvinte.*

*Și poate iar vom fi români,
nu slugi la alții, ci stăpâni.*

*București,
24 ianuarie 2017*

MI-E FRIG...

*Mi-e frig de gheara ce mă arde
mai tare ca un val de foc,
dintr-un taifun fără soroc,
pe-oceanul minților retarde.*

*Trăiesc în lumi paradoxale,
în care tac, atunci când strig,
sau mor de cald, când îmi e frig
și urc la deal, când merg la vale.*

*În vorba mea, e noapte plină,
pe cerul meu, e doar pământ,
tăcerea mea e-un alt cuvânt
și-n fierul sacru, simt rugină.*

*Dau foc la Nord, îl sting cu verbe,
mă iau la harță c-un parmac,
din Sud, ecuator îmi fac
și, din gunoaie, flori superbe.*

*Aș vrea o altă confluență,
în tot ce-înseamnă Univers
și-un pas pentru-un picior de vers,
să pot ajunge la esență.*

*Fac cerere la miezul Terrei,
să-mi dea cu gaj un strop de jar,
s-aprind în gând un alt ghețar,
să mă-încălzesc la vocea erei.*

*Și sus, pe cerul fără soare,
să-l văd pe Eminescu viu,
ca un luceafăr timpuriu,
ce-n viața noastră mai tresare.*

*M-am învățat să ard în stele,
sunt prea de foc să pot fi sloi
și prea ghețar să cred că noi
vom fi vreodată sus, ca ele.*

*Avem un Soare în Pământ,
și-un Eminescu în Cuvânt.*

*București,
15 ianuarie 2017*

CUPRINS

<i>De același autor</i>	4
<i>Înfrigurare....</i>	5
<i>A fi, a nu fi...</i>	7
<i>Albumița Deltei</i>	9
<i>Am ce n-am...</i>	11
<i>Arcă pentru iarnă...</i>	13
<i>Atât de mult...</i>	15
<i>Când urcarea nu învață să coboare...</i>	17
<i>Cel ce vine, cel ce pleacă...</i>	19
<i>Colțul meu de frig</i>	21
<i>Contrast</i>	23
<i>Dacia Română</i>	25
<i>De ce suntem așa?!</i>	27
<i>Dincolo de geam...</i>	29
<i>Drept la drept</i>	30
<i>Extremele se-adună în esențe...</i>	32
<i>Eu n-am nimic din mine la-ndemână...</i>	34
<i>Foc și scrum...</i>	36
<i>Libertate libertății...</i>	38
<i>Luceafărul din zori...</i>	40
<i>Ne vom căra în noi mormântul...</i>	42
<i>Maxim</i>	44
<i>Orizont și depărtare...</i>	46
<i>Plânsul care-și râde plânsul...</i>	48
<i>Rând</i>	50
<i>Timpul n-are timp de timpuri...</i>	52
<i>Totdeauna zi-lumină</i>	54
<i>Mărțișor pentru ochii mei...</i>	55

<i>Unde unde n-are unde...</i>	57
<i>Vorbele vorbesc, verbele verbesc...</i>	59
<i>În ce-i vag, găsești de toate</i>	61
<i>Reflecție în amurg...</i>	62
<i>Marginile nu au margini...</i>	63
<i>Bate mintea-n creier cuie</i>	65
<i>Drum și nedrum</i>	67
<i>Plecare...</i>	69
<i>Calea dusă-i cale-întoarsă</i>	71
<i>Port-creier</i>	73
<i>O dună ce se umple de-un pustiu...</i>	75
<i>În lumea lui și-a mea...</i>	76
<i>Petele din soarele oamenilor...</i>	78
<i>Piatra și izvorul...</i>	80
<i>Veșnicie</i>	82
<i>Introspecție în vreau...</i>	84
<i>Azi, de Ziua Ta</i>	86
<i>Bate, vântule...</i>	89
<i>Doctor de inimi</i>	91
<i>Lumina de noapte</i>	93
<i>Gând la gând...</i>	95
<i>În umbra luminii</i>	97
<i>La ziuă, luminile pier...</i>	99
<i>Suprema dezbinare</i>	101
<i>Ideea de Doi...</i>	103
<i>Iubita mea idee de Dreptate</i>	105
<i>Unei îmbolnăviri astrale</i>	107
<i>Pata de cerneală</i>	109
<i>Ramuri pe gânduri</i>	111
<i>Toamna toamnelor</i>	113
<i>Un mod de-a nu fi un derivat...</i>	115
<i>Consonanțe</i>	117
<i>Rațional și înțelept...</i>	119
<i>De ce-s consoanele tăcute?</i>	121

<i>Ataraxie</i>	124
<i>Substituție</i>	126
<i>Redundanță</i>	128
<i>Să mă primiți în amintire</i>	130
<i>Tot mereu va fi așa...</i>	131
<i>Reflecție</i>	133
<i>Congruențe pe rug</i>	135
<i>Mod de viață</i>	137
<i>Femeile sunt doar ca ele</i>	138
<i>Acolo, în ponorul de-altădată...</i>	140
<i>Frig cardinal</i>	142
<i>Altruism egoist</i>	144
<i>Risc chibzuit...</i>	146
<i>Pact vital...</i>	148
<i>Steaua mea cea ideală...</i>	150
<i>Și taci acum...</i>	152
<i>La poarta iernii</i>	153
<i>Gând de toamnă...</i>	155
<i>Seninătate</i>	157
<i>Floare în robie</i>	159
<i>Mult prea mult...</i>	162
<i>Morile de vânt</i>	164
<i>Savoir...</i>	166
<i>Gând spălat</i>	168
<i>Privesc</i>	170
<i>Toamnă pe gânduri...</i>	172
<i>Îngheț pe rug</i>	175
<i>Zborul din izvor</i>	177
<i>Soluția letală</i>	179
<i>Rațiune suficientă</i>	181
<i>Rangul de nimeni...</i>	183
<i>Cuvinte sacre din tăceri</i>	185
<i>Când soarele adorme-n locul meu</i>	187
<i>Clocot de verbe</i>	189

COLȚUL MEU DE FRIG

<i>Chiar din chiar...</i>	191
<i>Fumuri fără minte</i>	193
<i>Crezul unui fiu de boss</i>	195
<i>Prin alb, la steaua lui din cer...</i>	197
<i>Floarea-n care două inimi bat</i>	199
<i>Când un gând cade pe gânduri...</i>	201
<i>Partaj...</i>	203
<i>Timp de schimb</i>	205
<i>Poate...</i>	207
<i>Mi-e frig...</i>	210

Redactare:

Gheorghe Văduva

Tehnoredactare:

Gheorghe Văduva

Trăiesc în lumi paradoxale,
în care tac, atunci când strig,
sau mor de cald, când îmi e frig
și urc la deal, când merg la vale.

În vorba mea, e noapte plină,
pe cerul meu, e doar pământ,
tăcerea mea e-un alt cuvânt
și-n fierul sacru, simt rugină.